

ဝန်ရင်း

Read on the move

မင်းလူ

သူတို့ပျော်ကြလေပြီ

အခန်း (၁)

ဟော . . .

တစ်ပွင့်ကြွေကျလာပြီ။

ဟင် . . .

ဟိုမှာ လည်းတစ်ပွင့်။

ဒီမှာ လည်း တစ်ပွင့်။

ပွင့်တွေ အများ ကြီးပါလားကွယ်။

တသဲသဲ တဖွဲဖွဲ ကြွေကျနေကြတယ်။

တစ်ပွင့်ကို လေထဲမှာ လှမ်းဖမ်းကြည့်တယ်။ မရ။

ဝဲကျလာတဲ့ အပွင့်ကလေး တွေကို လက်ခုပ်နဲ့ ခံကြည့်တယ်။ မမိ။

လက်နှစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး ဆုပ်ကိုင်တယ်။ လွဲပြန်တယ်။

အပွင့်မှု နံ့နံ့ကို မြင်လည်းမြင်နေရတယ်။ ကိုယ်ကို လာထိမှန်တယ်

လို့လည်း ခံစားရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လို့တော့ မရ။ မြေပေါ်မှာ လည်း ရှာလို့မတွေ့။

ဪ . . . လက်စသတ်တော့ သူတို့က မြက်ခင်းကလေးတွေရဲ့ အဖျားမှာ

သွားစုပြီး တွဲ လွဲခဲ့နေကြတာကိုး။

မြက်ခင်းအစပ်မှာ ထိုင်လိုက်တယ်။ မြက်ပင်ဖျားက နှင်းရည်စက်ကလေးတွေကို

လက်ဝါးနဲ့ တယုတယ ခံယူတယ်။ ခဏအကြာမှာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်စလုံး နှင်းရည်တွေနဲ့

ရွှံ့စိုပြီ။

ဆောင်းရဲ့ မနက်ခင်း ပုဂံလမ်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း

နှင်းပွင့်ကလေးတွေကို လိုက်ဖမ်းလိုက်၊ မြေပေါ်မှာ ကောက်ယူဖို့ ကြိုး စားလိုက်၊ မြက်ဖျားက

နှင်းသီးလေးတွေကို နူးလိုက် လုပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အရူးမလေးလို့များ
ထင်သွားကြမှာ လား။

ထင်ပလေစေ။

လူဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတဲ့အခါ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာနဲ့
မရူးတာတောင် စိတ်ကူးနဲ့တော့ ရူးလိုက်တတ် ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ တစ်ခါတစ်လေ ခုလို
လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်လို့ ကားကို လမ်းထိပ်မှာ ရပ်ခိုင်းပြီး ပုဂံလမ်းအတိုင်း
လျှောက်ဝင်လာခဲ့တာပဲလေ။

မနက်အစောကြီးမို့လို့ ပုဂံလမ်းပေါ်မှာ လူရှင်းနေတယ်။ သူနဲ့
နှင်းပွင့်ကလေးတွေပဲ ရှိတယ်။ ဪ... မေ့လို့ မနက်စောစော စုပေါင်း
ကိုယ်လက်ကြုံခိုင်ရေး လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေကြတဲ့ လိပ်ပြာကလေးတွေလည်း ရှိကြပါ
သေးတယ်။

လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်လို့ မောတဲ့အခါ ပန်းပွင့်ကလေးတွေပေါ်မှာ
အနားယူရင်းဝတ်ရည်စုပ်ကြတယ်။ သူတို့အဖို့တော့ ပွင့်ဖတ် ပွင့်ချပ်ကလေးတွေဟာ
ဆိုဖာကြီး တွေလို ဖြစ်နေမှာ ပဲ။ ပန်းပွင့်တွေ အများ ကြီးကို အထပ်ထပ်ခင်းပြီး အဲဒီ အပေါ်မှာ
အိပ်လိုက်ရရင် ဘယ်လောက် ဇိမ်ရိုလိုက်မလဲ။

အင်း... ဒီချိန်ဆိုရင်တော့ သူအရင်လာနေကျ လမ်းရိုးတစ်လျှောက်မှာ ခြံ
ခိုတိုက်ခိုက်ဖို့ စောင့်နေတဲ့လူတွေ နေရာယူထားပြီး နေကြရော့မယ်။

ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး အတန်းရှိရာကို လျှောက်လာပြီဆိုရင် စာလိုက်ပေးတဲ့လူ၊
စကားလိုက်ပြောတဲ့လူ၊ နောက်က လိုက်ကြည့်တဲ့လူ၊ တစ်နေရာရာက
ချောင်းကြည့်နေတဲ့လူတွေ ရှောင်လို့ကို မလွတ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်နေရာကိုပဲ သွားသွား၊
တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်တော့ ကပ်ပါလာတတ်တာပဲ။ အေးအေးဆေးဆေး
လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားရတယ်လို့ မရှိဘူး။

တစ်နေရာရာ သွားချင်ရင် တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲ။ သူငယ်ချင်းတွေ
အဖော်ခေါ်သွားမှ။ ယုတ်စွအဆုံး အိမ်သာသွားချင်ရင်တောင် အလစ်မပေးဘဲ
စောင့်ကြည့်နေတဲ့လူက ရှိသေး။

ကြော် . . . လှရတဲ့ဒုက္ခကလည်း မသေးပါလား။

ဟုတ်တယ်။ လှတယ်။

နာမည်ကလည်း လှတယ်။

“လှိုင်ထိပ်ထားဦး”

လူကလည်း လှတယ်။ အရပ်အမောင်းကောင်းတယ်။ မြန်မာမိန်းကလေး
တွေထဲမှာ ရှားပါးတဲ့အရပ်။ ငါးပေ လေးလက်မတိတိ ရှိတယ်။ သို့ပေမယ့် တချို့ အရပ်ရှည်တဲ့
မိန်းကလေးတွေလို ကလန်ကလားကြီးတော့ မဟုတ်။ အရပ်အမောင်းနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့
ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစားရှိတယ်။ မြင်သာအောင် နှိုင်းပြရရင် ဗာရာဏသီဆက်ရဲ့ အချိုးအစားကို
စကေးကိုက် နည်းနည်းချုံ့ကြည့်လိုက်။

အသားအရေက သိပ်စိုပြေတယ်။ နွားနို့ဖန်ခွက်ထဲကို
စတော်ဘယ်ရီရောင်ကလေး နည်းနည်း စပ်ထားသလို ပန်းရောင်ပြေးနေတဲ့ အသားမျိုး။
ပိရီတဲ့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ စူးရှတဲ့မျက်လုံးတွေက ““မဟာသွေး”” မကင်းကြောင်း ပြနေတယ်။

ဆံပင်ကို သုံးရာတန် အကြွေကောက် ကောက်ထားတယ်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါ
အသားလို အမွှေးပွအင်္ကျီလက်တို ပန်းရောင်၊ ထမီက အနီရဲရဲ၊ နိုင်ငံခြားဖြစ်
ဖိနပ်ပါးကလေးကို စီးထားတယ်။

လှိုင်ထိပ်ထားဦးရဲ့ အကျင့်က တစ်ခုခု ထူးခြားအောင် လုပ်လာတတ်တာပဲ။
ဒီနေ့အဖို့တော့ မျက်နှာကို သနပ်ခါးမှုန့်၊ မိတ်ကပ်တို့တောင် မခြယ်သဘဲ လုံးဝ
နဂိုနေအတိုင်းထားပြီး လာခဲ့တယ်။ ဒါကိုက တစ်မျိုးကြည့်လို့ ကောင်းနေပြန်တယ်။
ပြောင်တင်းတင်းကလေး ဖြစ်နေတဲ့ အသားကို ဆောင်းလေအေး ဖျန်းထားလို့ ပါးကလေးတွေ

ရဲနေတာကို မြင်ရတဲ့လူမှာ အောက်ဆီဂျင်နဲ့ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက် ဖလှယ်မှု ကမောက်ကမ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ အသက်ရှူမှာ သွားမယ်လို့ ဆိုလိုတာ။

ဒါက သူ့ရဲ့ အလှ။

ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ၁၀။

တချို့လူတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ““၁၀”” လို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ ရုန်းကန် လှုပ်ရှား ရတာ ကို ပြောတာလို့ ထင်လိုက် တတ်ကြတယ်။ တကယ်တော့ ၁၀ဆိုတာ ““ဖြစ်ခြင်း”” လို့ပဲ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ လူတော်တော် များများ ဟာ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာပြီဆိုတာနဲ့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှား နေကြရတာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ၁၀ဆိုတာ တိုက်ပွဲတို ဘာတို့ အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆို ကုန်ကြတာပေါ့။

လှိုင်ထိပ်ထားဦးရဲ့ ၁၀ကလား။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှု နဲ့ ဘယ်ကင်းပါ့မလဲ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ မွေးခါစတုန်းကပေါ့။ မိခင်ဝမ်းထဲကနေ အပြင်ကို ထိုးထွက်ဖို့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရတာ ပဲ။ အင်း . . . ဒါတစ်ခုတည်းပါပဲ။ တခြားတော့ မရှိပါဘူး။

မိခင်ရဲ့ ဝမ်းထဲက ကျွတ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ တော့ အရာရာဟာ အဆင်သင့်။

လှိုင်ထိပ်ထားဦးရဲ့ ၁၀ဟာ တော်သလင်းမြစ်တွင်း သင်ဖြူ ခင်းနေတဲ့အချိန်မှာ ဇိမ်ခံသဘောကြီးပေါ်က အထက်တန်းခန်း ထဲ စီးနင်းလိုက်ပါရသလို တငြိမ်ငြိမ်ပဲ။ ပူပင်စရာ ဘာမှမရှိဘူး။ မျိုးနဲ့ ရိုးနဲ့ ချမ်းသာတယ်လို့ ဆိုကြတာပဲလေ။ ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက ချမ်းသာတဲ့မျိုးရိုးလို့တော့ မဆိုလိုပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်လှမ်းမီ သလောက် မျိုးဆက်ကို ပြန်လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရင် ဆင်းရဲတဲ့လူရယ်လို့ မရှိတာတော့ အမှန်။

ဖေဖေတို့ဘက်က ရေနံတွင်းစား တွင်းရိုး မျိုးဆက်။ မယ်မယ်တို့ဘက် ကျတော့ မင်းသမီးတစ်ပါးက တိုက်ရိုက် ဆင်းသက်လာတဲ့မျိုးရိုး။ ခြုံငုံပြီးပြောရရင် လှိုင်ထိပ်ထားဦးဟာ လူကလည်းလှတယ်။ ၁၀ကလည်း လှတယ်။ ကဲလေ . . . ဒီလိုလူမျိုးကို မကြိုက်ချင်တဲ့လူများ ရှိပါဦးတော့မလား။

အများ ကြီးပဲ။ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးပဲ။ သူ့သတင်းက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နယ်မြေကို ကျော်လွန်ပြီး စီးပွားရေး၊ ဆေး၊ စက်မှု၊ ပညာရေးတက္ကသိုလ်တွေ အထိ ပျံ့နှံ့နေတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ဘေးမှာ ဆရာဝန်လောင်းတွေ၊ အရာရှိလောင်းတွေ၊ အလုပ်လက်မဲ့လောင်းတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပေါ့။

ဘာကြောင့်လဲ။ ရှင်းပါတယ်။ ချောလို့၊ လှလို့၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာလို့။

ဒါတွေက အဓိက မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ် အချစ်စစ်အချစ်မှန်နဲ့ပါ ဆိုတဲ့လူမျိုး မရှိနိုင်ဘူးလား။ ရှားရှားပါးပါး ဆိုသလိုတော့ ရှိနိုင်ပါရဲ့ ။ သို့ပေမယ့် ဘယ်သူ့ကို ယုံရမလဲ။ အချစ်စစ်အချစ်မှန်ဆိုတာ ““ချို”” ပါတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

များ သောအားဖြင့်ကတော့ ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကြိုက်တာ။ သူတို့ ဘယ်အချိုးမျှ : ချိုးမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်လေ။ အမြန်ကား စပယ်ယာတွေလိုပေါ့။ ကားပေါ် မရောက်ခင်မှာ သဘောကောင်းလိုက်တာ။

“ညီမလေး၊ နေစရာတွေ ရှိတယ်၊ ဖြည်းဖြည်းတက် ရတယ်၊ လေးဘီးလုံး ရပ်ပြီး စောင့်နေမယ်” ဆိုပြီး ဖားလိုက်တာလွန်ရော။ ကားပေါ်လည်း ရောက်ပြီး လို့ ပိုက်ဆံလည်း ပေးပြီးရော၊ တစ်သက်လုံး သူကျွေးထားတဲ့ ထမင်းကို စားလာ ခဲ့သလိုပဲ ဟိန်းလိုက် ဟောက်လိုက်တာ။ မှတ်တိုင်ရောက်လို့ ဆင်းမယ်ကြံရင်လည်း ကန်မချုံ့တစ်မည်ပဲ။ ယောက်ျားတွေက ဒီလိုပဲ၊ ဘာထူးသလဲ။

ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့မှ မယုံဘူး။ ဘယ်သူ့မှ မချစ်ချင်ဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်ကိုပဲ ချစ်တာ အကောင်းဆုံး။

ဘာတဲ့။ သနားပါတဲ့ ဟုတ်စ။ ဘာလို့ သနားရမှာ လဲ။ သူတို့က နှုနဲလို့လား၊ ကျွဲ : ကန်းနေလို့လား။ သူတောင်းစားဆိုရင်တော့ ပိုက်ဆံ ဆယ်ပြား၊ တစ်မတ်လောက် ပေးလိုက်ပါတယ်။

တချို့လည်း လာလာနေသေးတယ်။ သူတို့ကို ပြန်မချစ်လို့ စိမ်းကားသူ၊ ရက်စက်သူကြီးတဲ့၊ ပြဿ နာပါလား။ ဘယ်သူကမှ ကြိုက်ပါချစ်ပါလို့ အတင်း

တိုက်တွန်းတာလည်း မဟုတ်။ သူတို့ဘာသာ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် လာကြိုက်ကြပြီးတော့။ ဒါကို ပြန်မကြိုက်ရကောင်းလားလို့ အပြစ်ပြောချင်တာ တရားသလား။

ကိုယ်ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မှာ ပေါ့။ လာပြီး ချဉ်းကပ်တိုင်းသာ ပြန်ကြိုက်ရမယ် ဆိုရင် အငတ်ဘေး ဒုက္ခသည်တွေကြားထဲကို ပေါင်မုန့်တစ်လုံး ပစ်ပေးလိုက်သလို တစ်စီ ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့။

ရယ်စရာကောင်းပါတယ်။ တချို့ကလည်း လွယ်လွယ်နဲ့ အချောင်ရမလား လို့ စမ်းကြည့်ချင်သေးတယ်။ မရတော့မှ နောက်သလိုလို ပြောင်သလိုလိုလုပ်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားကြတာ။

အချစ်ဆိုတာ ဒန်အိုးဒန်ခွက်လို ပဲလှော်နဲ့ လဲလို့ရတယ်များ မှတ်နေသလား။ အဲသလိုဆိုရင်တော့ မေတ္တာပုလင်းခွံတွေ၊ သံယောဇဉ် ဝါယာကြိုး အဟောင်းတွေ၊ နှလုံးသား မီးသီးအကျွမ်းတွေပဲ ရတော့မှာ ပေါ့။

ဟော . . . အရူးတွေအကြောင်း လျှောက်စဉ်းစားနေတာနဲ့ ကျောင်းချိန်တောင် နောက်ကျနေပြီလားမသိ။

နေရောင်ခြည်နွေးနွေးက ကုတ်သားပေါ်ကို ကျလာတယ်။ မကြာခင်မှာ နှင်းတွေကွဲပြီး နေပြင်းပြင်း ပူလာတော့မယ်။ မြက်ပင်ဖျားမှာ ဒန်းစီးရင်း အပျော်ကြီး ပျော်နေကြတဲ့ နှင်းရည်စက်ကလေးတွေဟာ အခိုးအငွေ့အဖြစ်နဲ့ နေရာဟောင်းကို ပြန်ထွက်ပြေးကြရတော့မယ်။ နှင်းကလေးတွေရေ၊ မင်းတို့ကိုတော့ သနားပါတယ်ကွယ်။

ဟိုကောင်တွေကိုတော့ မသနားပါဘူး။

လှိုင်ထိပ်ထားဦး လာမယ်လမ်းတစ်လျှောက်မှာ အသင့်နေရာယူပြီး စောင့်ဆိုင်းနေကြတဲ့ ကောင်တွေပေါ့။ သူတို့ထင်သလို လာနေကျလမ်းက မလာဘဲ မမျှော်လင့်တဲ့ဘက်က ရုတ်တရက် ဝင်လာတာတွေရင် ဘယ်လောက် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်ကြမလဲ မသိဘူးနော်။

စဉ်းစားနေတုန်းမှာ နောက်ဘက်က စက်သံသဲ့သဲ့လိုလိုကြားလို့ ကြည့်မိ တယ်။

ဆိုင်ကယ်တစ်စင်းပေါ်က လူတစ်ယောက်။ ဆိုင်ကယ်ကို ဘီးလိမ့်တယ် ဆိုရုံကလေး လိုမ့်လာတာ။ ဒီလောက် အရှိန်နွေးနွေးကလေးနဲ့ မောင်းနေတာ တောင် ဆိုင်ကယ်က တိမ်းစောင်းမသွားဘဲ တည့်တည့်မတ်မတ် ရှိနေတာတော့ ဒီးကျူး စရာပဲ။

အဲဒီ လူက လှိုင်ထိပ်ထားဦးကို စောင်းငဲ့ကြည့်တယ်။ ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်က စိမ်းဖန့်ဖန့် လေကာမှန်ကို ချထားလို့ မျက်နှာကိုတော့ မမြင်ရ။ ဆိုင်ကယ်ကောင် ဆီက ရယ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ မြက်ခင်းစပ်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေတဲ့ လှိုင်ထိပ်ထားဦးကို . . .

“ပိုက်ဆံဆယ်ပြားလောက် ကျပျောက်တာများ အပင်ပန်းခံပြီး ရှာမနေပါနဲ့လေ။ မုန့်စားစရာ မရှိရင်လည်း ဝယ်ကျွေးမှာ ပေါ့” လို့ ပြောတယ်။

လှိုင်ထိပ်ထားဦး ဆတ်ကနဲ ထရပ်လိုက်တယ်။ သို့ ပေမယ် နောက်ကျသွားပြီ။

ဆိုင်ကယ်ကို ဟဲကနဲ စက်ရှိန်မြှင့်ပြီး မောင်းထွက်သွားပြီ။ သူ ဘယ်သူမှန်း မသိလိုက်ရ။ မျက်နှာကိုလည်း မမြင်လိုက်ရ။ တစ်ခုပဲ။ မရိန်းတပ်သားတွေ ဝတ်တဲ့ ဂျက်ကက်ပြောက်ကျားကြီး ဝတ်ထားတာကိုး။

လှိုင်ထိပ်ထားဦး နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်တယ်။

ဆိုင်ကယ်စီးရတဲ့ အရသာဟာ ဘာနဲ့မှ မတူဘူး။ လျှာပေါ်မှာ ခံစားရတဲ့ ချိုတယ်၊ ချဉ်တယ်၊ ဆိမ့်တယ်ဆိုတာမျိုး မဟုတ်။ အရေပြားကနေတစ်ဆင့် စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတဲ့ အရသာမျိုး။

အိမ်မှာ ကားနှစ်စင်းတောင် ရှိသားပဲ။ သို့ ပေမယ် ကားစီးရတာ သိပ်မကြိုက်လှဘူး။ မော်တော်ကားဆိုတာ သေတ္တာအကြီးကြီး တစ်လုံးကို စက်တပ် ထားသလိုပဲ။ အထဲဝင်လိုက်တာနဲ့ လှောင်အိုက်မွန်းကျပ်သွားတာပဲ။

နောက်ပြီးတော့ ကားဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်က အစစအရာရာ အသာစီးရ အောင်

လုပ်ထားတာ။ တိုက်မိဒိုက်မိ တဲ့အခါ အပျက်အစီး၊ အထိအခိုက် နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင် ဘန်ပါတွေ၊ မတ်ကတ်တွေနဲ့ ခုခံကာကွယ်ထားတာမဟုတ်လား။

ဆိုင်ကယ်စီးတာဟာ အန္တရာယ်များ တဲ့အလုပ်လို့ ပြောကြတယ်။ သိပ်မှန်တာပေါ့။ ကားနဲ့ တိုက်မိရင်လည်း ကိုယ်ပဲနာတယ်။ ဆိုက်ကားတို့၊ စက်ဘီးတို့နဲ့ တိုက်မိရင် သူရော၊ ကိုယ်ရော နာတယ်။ လူကို တိုက်မိရင်တောင် ကိုယ်လည်း နည်းနည်းတော့ ထိတတ်သေးတာပဲ။ ယုတ်စွအဆုံး ခဲလုံးကလေး တစ်လုံးကတောင် ဆိုင်ကယ်ကို ကျွမ်းပြန်သွားအောင် ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်။

အဲဒီ လို အန္တရာယ်နဲ့ ပြိုင်ရတာ မျိုးကိုက အရသာတစ်မျိုးပဲ။

နောက်တစ်ချက်က ဆိုင်ကယ်စီးတဲ့အခါမှာ လေထုရဲ့ တုံ့ပြန်မှု။ ဆိုင်ကယ်ရဲ့ အရှိန်မြင့်လေ လေတိုးတဲ့အရှိန် မြင့်လေပဲ။ ဥပမာ ဆိုင်ကယ်ကို တစ်နာရီ ကီလိုမီတာ ငါးဆယ်နှုန်း မောင်းတယ်ဆိုရင် အဲဒီ နှုန်းလောက်ရှိတဲ့ လေမုန်တိုင်း ထဲမှာ ဖြတ်သွားနေရသလိုပဲ။

အရှိန်သိပ်မြင့်လာတဲ့အခါ တိုးဝင်လာတဲ့လေဟာ အရေပြားကို ဖောက်ပြီး သွေးကြောထဲ စိမ့်ဝင်သွားတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ အထူးသဖြင့် ခုလို ဆောင်း ရာသီရဲ့ မနက်ခင်းမှာ ။ လေတိုးခံရတာ ကို သဘောကျပေမယ့် မျက်စိကိုဥပဒ်ပေးမှာ စိုးလို့ ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်က လေကာမှန်ကိုတော့ ချထားရတယ်။

ခုစီးနေတဲ့ ဘီအမ်ဒဗလျူဆိုင်ကယ်ကြီးကို သိပ်သဘောကျတယ်။ ဒီမှာ တော့ ရှားရှားပါးပါးပဲ။ ရှားဆို ဒီအမျိုးအစား ဒီပုံစံ ဒီတစ်စင်းပဲ ရှိတယ်။ ဂျာမနီက သဘောနဲ့ တိုက်ရိုက်သွင်းလာတာ။ ဒီအရောက် ဒေါ်လာနှစ်ထောင် လောက်ကျတယ်။ ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်က ရှစ်သောင်းခွဲအထိ ပေးပြီး အတင်းလိုက်ဝယ်သေးတယ်။ မရောင်းဘူး။

ဟွန်ဒါ၊ ယာမဟာ၊ ကာဝါဆကီ စတဲ့ ဆိုင်ကယ်မျိုးတွေက လူတကာ တက်ခွနေတတ်တာမျိုး မဟုတ်လား။ ဒီကောင်ကြီးကတော့ တစ်စင်းတည်းမို့

တစ်ဦးတည်းပိုင်လို ဖြစ်နေတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ပိုပြီး သဘောကျတာ။

ဒီနေ့မနက် နည်းနည်းပိုအေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဖီးလ်ဂျက်ကက်ကြီး ဝတ်လာခဲ့တယ်။ အအေးကြောက်တတ် လို့တော့ မဟုတ်။ မနေ့ကမှ သဘောသား တစ်ယောက်ဆီက ကိုးရာနဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ ဂျက်ကက်ကို ဝတ်ကြည့်ချင်လို့။

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းပေါ်မှာ စိတ်ကြိုက်မောင်းလာခဲ့ပြီး ကျောင်းဝင်းထဲ ချ ဝင်ပြီးတော့ အရှိန်လျှော့လိုက်တယ်။ ပုဂံလမ်းပေါ်က မြက်ခင်းအစပ်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေတာလှမ်းတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘာလုပ်နေပါလိမ့်လို့ သိချင်တာနဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို အသံမမြည်အောင် ဘီးလိမ့်တယ်ဆိုရုံလေး လှိမ့်လာခဲ့တယ်။

ဪ... ကောင်မလေးက မြက်ပင်ကလေးတွေကို ထိုင်ကြည့်ရင်းစိတ်ကူးယဉ်နေတာကိုး။ နည်းနည်း နောက်ချင်စိတ် ပေါ်လာတာနဲ့ သူ့အနား ရောက်တဲ့အခါ ဆိုင်ကယ်အင်ဂျင်သံကို နည်းနည်းမြှင့်လိုက်တယ်။

သူ့ကို စပြီးတော့ ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်နဲ့ မောင်းထွက်ခဲ့တယ်။ ကောင်မလေး ဒေါကန်ပြီး ကျန်ခဲ့မှာ ပဲ။

လှတော့ တော်တော်လှတဲ့ ကောင်မလေး။ တော်ရုံတန်ရုံ လှတာဆိုရင် စကားထဲ ထည့်မပြောပါဘူး။

ခုဟာက ... ဪ သိပြီ။ လှိုင်ထိပ်ထားဦးဆိုတာ သူပဲဖြစ်ရမယ်။

တက္ကသိုလ်မှာ ဘာသာရပ်အလိုက် ဌာနတွေကနေ အလှဘုရင်မ တစ်ယောက်စီ ရွေးလေ့ရှိတယ်။

သူကတော့ အဲဒီ အလှဘုရင်မတွေထဲမှာ မှ အလှဆုံးအဖြစ် ထပ်အရွေးခံထား ရတဲ့ အလှဧကရီပဲ။

ကျောင်းသားတွေထဲမှာ တော့ ဧကရာဇ်ဆိုပြီး ရွေးလေ့မရှိပါဘူး။ အကယ်၍ ရှိခဲ့ရင်တော့ ““ချစ်ထွတ်တင်”” ကိုပဲ ရွေးရမှာ ပဲ။ ဧကရာဇ်ဆိုရင် ဧကရီနဲ့သာ

လိုက်ဖက်ညီရတော့မှာ ပေါ့။

ဟောဗျာ။ ဒီကောင်မလေးကိုများ စိတ်ဝင်စားနေမိ လေရော့သလား။

ချစ်ထွတ်တင်ရဲ့ ဆိုင်ကယ်သံကြားလို့ ကောင်မလေး ဖျတ်ကနဲ လှည့်အကြည့်မှာ
နလုံးသားက ဒိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားမိသလား မသိ။

ကိုယ်ရင်ဘတ်ကို ကိုယ်နားနဲ့ ပြန်ကပ်ပြီး နားထောင်ကြည့်လို့ မရတော့ လည်း
ခက်သားကလား။ နေပါဦးလေ။ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဦးနှောက်နဲ့
နလုံးသားတို့ တိုင်တိုင်ပင်ပင် လုပ်ကြဦးပေါ့။

ခု လောလောဆယ်မှာ တော့ စားသောက်ဆိုင်ဝင်ပြီး နွားနို့ပူပူလေးတစ်ခွက်
လောက် သောက်လိုက်ပါဦးလား ချစ်ထွတ်တင်ရယ်။

+++++

အခန်း (၂)

အောင်စိုးသည် ဘတ်(စ်)ကား ကျပ်နေသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေ၏ ။ ဒီနေ့မနက် တော်တော်ချမ်းသည်။ အိမ်မှ ကားမှတ်တိုင်သို့ လမ်းလျှောက်တုန်းကဆိုလျှင် မြောက်လေအေးကလည်း တိုက်နေသဖြင့်ကြက်သီးများ တောင် ထလာသည်။

မနေ့ကပင် အိုက်စပ်စပ်ရှိနေတုန်း ဖြစ်သည်။ ဒီမနက်ကျဆောင်းက ရုတ်တရက် ပီသလာခဲ့၏ ။ အပူအအေး ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားသဖြင့် ပို၍ ချမ်းသည်ဟု ထင်မိခြင်းပင်။ အေးဖန်များ လျှင်တော့ ရိုးသွားလိမ့်မည် ထင်သည်။ အိမ်က ထွက်ခါနီး တွင် ချမ်းမှန်းသိသော်လည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်ချေ။

တစ်ထည်တည်းသော တိုက်ပုံအင်္ကျီကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မနေ့က ငှားသွားသည်။ မင်္ဂလာဆောင် သွားစရာရှိသောကြောင့်ဖြစ်၏ ။ ဂျာကင်အင်္ကျီကိုလည်း လျော်ထားခဲ့သည်။ မခြောက်သေး။ ထို့ကြောင့် အင်းဝစွပ်ကျယ် လက်စကကို အောက်ကခံပြီး တက်ထရွန်လက်ရှည် အဖြူကလေး ဝတ်လာခဲ့ရ သည်။

ကားပေါ်ရောက်ပြီး တဖြည်းဖြည်း လူတွေကျပ်လာသည်။ လူငွေဖြင့် နွေးလာသည်။ ဘတ်(စ်)ကားအိုကြီး တွင်လည်း ဇီဝ အပူပေးစက်ပါသားပဲဟုတွေးမိသည်။

မနက်စောစောဖြစ်သောကြောင့် လူကျပ်သော်လည်း ကားထဲမှာ သိပ်မွန်းကျပ်ခြင်း မဖြစ်သေးချေ။ ကားပေါ်ရှိ လူအားလုံးလိုလိုမှာ အိမ်က ထွက်လာခါစ လည်းဖြစ်၊ ဆောင်းရာသီလည်း ဖြစ်သဖြင့် ချွေးသိပ်မထွက်ကြသေး။ မိန်းကလေးများ လည်း အမွှေးနံ့သာ လိမ်းခြယ်လာခါစဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဒီကားပေါ်မှာ အများ စုသည် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြ၏ ။ ထို့ကြောင့် ကားပေါ်မှာ ချွေးနံ့၊ ချေးညှော်နံ့ စသော အနံ့ဆိုးတို့ သိပ်မရှိ။ နည်းနည်းတောင်မွှေးနေသလား မသိ။

ဤသို့ တွေးမိတော့မှ သူ့ဘေးနားကို မျက်လုံးဝေကြည့်မိသည်။ သူသည် ကားဂိတ်မှစ၍ စီးသူဖြစ်သဖြင့် ထိုင်စရာနေရာ ရတတ်သည်။ ဒီနေ့လည်း နေရာရခဲ့၏ ။

သူ့ဘေးမှာ ကပ်လျက်ရပ်နေသူမှာ ကျောင်းသူကလေးဖြစ်သည်။

မျက်နှာထိတော့ မော့မကြည့်ဖြစ်။ ထမင်းဘူးကိုငိုထားသော လက်ကလေးကိုသာ ကြည့်ဖြစ်သည်။ သနပ်ခါးနံ့သည် ထိုမိန်းကလေးဆီက ရခြင်းဖြစ်မည်။

ကျောင်းချိန်ဖြစ်သဖြင့် မှတ်တိုင်တစ်ခုမှာ ရပ်လိုက်တိုင်း

ဆင်းသူထက်တက်သူက ပို၍ များ နေသည်။ ကားစပယ်ယာကလည်း တက်လာသောသူများ ကို နေရာချထားခြင်းဖြင့် မအားမလပ်အောင် ရှိနေသည်။

“ကျော့ချင်းကပ်ကြပါ။ ဟိုအင်္ကျီနဲ့အစ်မ အတွင်းဘက် နည်းနည်းတိုးပေးပါ။

ဟုတ်ပြီ။ နည်းနည်းလောက်ဗျာ၊ တစ်လက်မစီလောက်ပဲ တိုးပေးကြပါ။ ခရီးသည်ချင်း ကိုယ်ချင်းစာကြပါ။ ကျောင်းချိန်ကလေး မီသွားအောင် သွက်သွက်ကလေး၊ သွက်သွက်ကလေး။”

ရန်ကင်း ဆယ်နှစ်လုံးတန်းကို ကျော်လာသောအခါ ကားထဲမှာ အပြင်လေ မတိုးနိုင်လောက်အောင်ပင် ကျပ်ညပ်နေသည်။ ကား ချိုင့်ဆောင်လိုက်သောအခါတွင် ဘေးမှာ ရပ်နေသော ကျောင်းသူ၏ တံတောင်က အောင်စိုးခေါင်းကို လာဆောင်မိသည်။

“ဆောရီး”

ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သံ ကြားရ၏ ။ သူမော့ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးက အားနာဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ပြန်ကြည့်သည်။ မိန်းကလေးသည် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း လူတွေကြားထဲတွင် အဆင်ပြေပြေ နေနိုင်အောင် ကြိုးစား၍ ရပ်နေသည်။ သို့ရာတွင် လူဝဝကြီးတစ်ယောက်ရှိနေသည်။ ထိုလူကြီးက ဖိတွန်းထားသဖြင့် ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် မရပ်နိုင်။

လက်တစ်ဖက်က ထမင်းဘူး ကိုင်ထားရသဖြင့် ကျန်လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် တန်းကို လှမ်းကိုင်ပြီး ယိုင်လဲမသွားအောင် တောင်ခံထားပုံရသည်။ ထိုလက် ကလည်း တန်းကို မမီမကမ်း လှမ်းဆွဲထားရခြင်းဖြစ်သည်။

ဘတ်(စ်)ကားကို တွယ်စီးရမှ မဟုတ်။ အထဲဝင်စီးလျှင်လည်း ဒုလိုမျိုး ကြုံ

ရသည့်အခါ လက်အံ့သလောတတ်ကြောင်း အောင်စိုး သိသည်။

ထပြီး နေရာဖယ်ပေးလိုက်ရ ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားမိသည်။ တစ်မျှ
ထင်သွားမှာ လည်း စိုးသည်။ ထမင်းဘူးကို ယူကိုင်ပေးထားလျှင်တော့ လက်တစ်ဖက်
အားသွားပြီး ထိုင်ခုံနောက်မှီက တန်းကို ကိုင်ထားလို့ ရမည်။ ရပ်ရတာ နည်းနည်း
သက်တောင့်သက်သာရှိမည်။ ထို့ကြောင့် . . . ““ထမင်းဘူးပေးထားပါလား”” ဟု
ပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ဟန်လုပ်မနေတော့။ ““ကျေးဇူးပဲ”” ဆိုပြီး
ထမင်းဘူးကိုလှမ်းပေးသည်။ အောင်စိုးက မိန်းကလေး၏ ထမင်းဘူးကို သူ့ထမင်းဘူးပေါ်မှာ
ထပ်တင်ပြီး ကိုင်ထားလိုက်၏ ။

ထမင်းဘူးကလေးကို ကြည့်မိသည်။ အညာဖြစ် လက်သုတ်ပဝါကလေးဖြင့်
သပ်ရပ်စွာ ထုပ်ချည်ထားသည်။ အထဲမှာ ဘာဟင်းပါလေမလဲ မသိ။ ဟင်းအကောင်းစားတော့
ဖြစ်လိမ့်မည်မထင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ထမင်းဘူး ထက်တော့ သာမှာ သေချာ၏ ။
သူ့ထမင်းဘူးထဲမှာ ပုန်းရည်ကြီး၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ငံပြာရည်၊ ငရုတ်သီးမှု နဲ့တို့နှင့်
ရောနယ်ထားသော ထမင်းသုတ်သာပါသည်။

ကျောင်းလမ်းမှတ်တိုင် အရောက်တွင် ကျောင်းသားကျောင်းသူအချို့
ဆင်းသွားသဖြင့် နည်းနည်းချောင် သွားသည်။ ထမင်းဘူးကိုတော့ ပြန်မပေးဖြစ်သေး။

အမရဆောင်ရှေ့ မှတ်တိုင်မှာ ရပ်ခါနီး တွင် မိန်းကလေးက ထမင်းဘူးဆီသို့
လက်လှမ်းရင်း ““ကျေးဇူးပဲ”” ဟု ထပ်ပြောသည်။ အောင်စိုးက ထမင်းဘူးကို ပြန်ပေးသည်။
တစ်ချက် မော့ကြည့်သည်။ မိန်းကလေးက ပြုံးယောင်ယောင်လုပ်ရင်း နှုတ်ဆက်သည်။
သူကလည်း ပြန်ပြုံးပြလိုက်သည်။

ကားရပ်သည်။ မိန်းကလေးက ရှေ့က ဆင်းသည်။ အောင်စိုးလည်း နောက်က
လိုက်ဆင်းသည်။ တမင်လိုက် ဆင်းခြင်းတော့ မဟုတ်။ သူလည်း ဒီမှတ်တိုင်မှာ ပင်
ဆင်းရမည်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်လာသည်။ အောင်စိုးသည် ဝိဇ္ဇာကျောင်းဆောင်ဘက်
သွားရမည်ဖြစ်၏။ အမရဆောင်၊ တောင်ငူဆောင်တို့ကြားက ဖြတ်သွားမည်ဟု
စိတ်ကူးသည်။ မိန်းကလေးကလည်း ထိုလမ်းအတိုင်း သွားရန် ချီးကွေ့လိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ရှေ့က အရင်သွားသော်လည်း အောင်စိုးက ခြေလှမ်းကျဲသဖြင့်
ခဏချင်းမီပြီး ဘေးချင်းယှဉ်မိ လာသည်။ တစ်ခုခုပြောပြီး နှုတ်ဆက်လိုက် ရမှာ လားဟု
တွေးသည်။ ဘာမျှမဆိုင်ချေ။

ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှာ ကူညီသည့်အနေဖြင့် ထမင်းဘူး ကိုင်ပေးခဲ့ရုံသာရှိသည်။
သိပ်ထူးထူးခြားခြား ကူညီခဲ့ရသည် မဟုတ်။ ပြီးတော့ ဒါမျိုးက ဘတ်(စ်)ကားတွေပေါ်မှာ
နေ့စဉ်နှင့်အမျှတွေ့ကြုံရတတ်တာမျိုး။ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စ။ ဒါကို အကြောင်းရှာပြီး
မိတ်ဖွဲ့သည်ဟု ထင်စရာဖြစ်သွားမည်။

ထို့ကြောင့် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ မိန်းကလေးကို ကျော်တက်လာခဲ့သည်။
ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှာ တုန်းကတော့ ““ကျေးဇူးပဲ”” ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းကို ပြောပြီး
အပြန်အလှန် ပြုံးပြီးတော့တောင် နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြသေးသည်။
ခုကမှတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မသိကြသော လူတွေလို ပြန်နေလိုက်ကြရသည်မှာ တစ်မျိုး
ကြီး ဖြစ်နေသည်။

အောင်စိုးသည် မိန်းကလေးကို တစ်ချက်လောက် ပြန်လှည့်ကြည့်ချင်သလို
ဖြစ်လာ၏။ သို့ ရာတွင် မကြည့်ရဲ။ ဘယ်ဌာနက ကျောင်းသူပါလိမ့်ဟူ၍ တော့ သိချင်စိတ်
ဖြစ်လိုက်မိလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စတင်သိကျွမ်းသွားကြပုံမှာ ရိုးရိုးကလေးပင်ဖြစ်သည်။

အောင်စိုးက တာမွေလေးမှာ နေသည်။ သူ့အိမ်မှ အမှတ်လေးဆယ်ငါး
ဘတ်(စ်)ကားဂိတ်ရှိရာ အရှေ့မြင်းပြိုင်ကွင်းလမ်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လျှောက်လှိုင်

ငါးမိနစ်သာသာလောက် လျှောက်ရသည်။ ဘတ်(စ်)ကားစီး လျှင်တော့ တစ်မှတ်တိုင်သာ ရှိ၏ ။ ကားခက ပြားလေးဆယ်ဖြစ်သောကြောင့်မစီးဖြစ်။ လမ်းသာ လျှောက်လေ့ရှိသည်။

အေးအေးဝင်းတို့အိမ်က ဘောက်ထော် ဘူတာရုံနားမှာ ဖြစ်သည်။ အမှတ်လေးဆယ်ငါးကားကို တစ်ခါတစ်ရံ ဂိတ်မှ သွားစီးသည်။ တစ်ခါတစ်လေ ကျတော့ ကျောက်ကုန်းကို ဖြတ်ထွက်ပြီး ရန်ကင်း ဆယ်နှစ်လုံးတန်း မှတ်တိုင်မှ သွားစီးသည်။ နှစ်နည်းစလုံး အတော်ဝေးဝေး လမ်းလျှောက်သွားရသည်ချည်းဖြစ်၏ ။

ကားဂိတ်က သွားစီးလျှင် ပို၍ ဝေးဝေးလျှောက်ရသည်။ ထိုင်စရာ ရတော့ ရတတ်သည်။ ရန်ကင်းဘက်က ဖြတ်စီးလျှင်တော့ ဘယ်တော့မှ နေရာမရချေ။ အချိန် နည်းနည်းစောလျှင် ဂိတ်က သွားစီးဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ လမ်းမလျှောက်ချင်သဖြင့် ကားဂိတ် သို့ဖြစ်စေ၊ ဂွတ္တီလစ်လေးသို့ဖြစ်စေ ဘတ်(စ်)ကား တစ်ဆင့်စီးပြီး သွားလေ့ရှိသည်။ ကားခက အနည်းဆုံး ပြားသုံးဆယ် ဖြစ်သောကြောင့် နေ့စဉ်တော့ မစီးဖြစ်။

အောင်စိုးနှင့် အေးအေးဝင်းတို့သည် ကားဂိတ်မှာ လည်းကောင်း၊ ဘတ်(စ်) ကားပေါ်မှာ လည်းကောင်း မကြာခဏ ဆုံတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်လေ ကားတစ်စင်းတည်းပေါ်မှာ နှစ်ယောက်စလုံး ပါလာ တတ်ကြသော်လည်း လူကျပ် နေသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မမြင်ရ။ မှတ်တိုင်ရောက်၍ တစ်ယောက်က ရှေ့ပေါက်ကဆင်း၊ တစ်ယောက်က နောက်ပေါက်က ဆင်းပြီးမှ မြင်သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ခြင်း မရှိသေးသော်လည်း မျက်မှန်းတော့ တန်းမိနေကြပြီ။

တစ်ခါနှစ်ခါလောက်တော့ ပထမဆုံးအကြိမ်တုန်းကလိုပင် အောင်စိုးက ထိုင်စရာ နေရာရပြီး အေးအေးဝင်းက ဘေးမှာ ကပ်ရပ်မိသည်။ ထိုအခါ အောင်စိုးက အေးအေးဝင်း၏ ထမင်းဘူးကို ကိုင်ပေးထားရပြန်သည်။ တစ်ရက်တွင် ကားဂိတ်မှာ ရပ်ထားသော အလှည့်ကျကားပေါ်သို့ အောင်စိုး တက်လိုက်သည်။ ထိုင်စရာနေရာက နောက်ဆုံးတန်းမှ တစ်နေရာစာသာ လွတ်တော့သည်။ ဝင်ထိုင်မည်အပြုတွင် ကားဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာနေသော အေးအေးဝင်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူဝင်မထိုင်သေးဘဲ နေလိုက်၏ ။

အေးအေးဝင်း ကားပေါ်တက်လာသည်။ ရပ်နေသော အောင်စိုးကို မြင်သဖြင့် နေရာလွတ်မရှိတော့ဟု ထင်ပြီး သူပါ ရပ်နေမည်ပြုသည်။ အောင်စိုး က ထိုင်ခုံရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ခေါင်းကို မသိမသာ ဆတ်လိုက်သည်။ ထိုင်ခုံလွတ်ကို အေးအေးဝင်း မြင်သွား၏ ။ ဝင်ထိုင်သည်။ သူထိုင်ဖို့အတွက် အောင်စိုးက တမင်မထိုင် ဘဲနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။ အောင်စိုးကို ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်သည်။

အေးအေးဝင်းသည် အောင်စိုးကို သနားသွားမိသည်။ ဘတ်(စ်)ကားက ကျောင်းထိအောင် လေးဆယ့်ငါးမိနစ် နီးပါး မောင်းရသည်။ ရှေ့မှတ်တိုင်တွေမှာ လူတွေတက်လာလျှင် ကျပ်လာဦးမည်။ သူ အကြာကြီး မတ်တတ်ရပ် နေရတော့မှာ ပေါ့ဟု တွေးမိ၏ ။

အောင်စိုး၏ ထမင်းဘူးကို ယူကိုင်ပေးထားရ ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားပြန်သည်။ အောင်စိုးရပ်နေသော နေရာက နည်းနည်းလှမ်းသဖြင့် မခေါ်ရဘဲ ဖြစ်နေ၏ ။ အောင်စိုးကလည်း လှည့်တောင်မကြည့်ချေ။

ကားထွက်သည်။ မှတ်တိုင်တွေမှာ လူတွေ ထပ်တက်သဖြင့် အောင်စိုး တဖြည်းဖြည်း နေရာရွှေ့ပေးနေရသည်။ အေးအေးဝင်း ထိုင်နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း ရောက်လာသည်။ အေးအေးဝင်းကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

အေးအေးဝင်း က ““ထမင်းဘူး ပေးထားပါလား”” ဟု အရဲစွန့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ရပါတယ်”

အောင်စိုးက ပြန်ပြောသည်။

အောင်စိုးသည် ကားဂိတ်ရောက်လျှင် အေးအေးဝင်းကို မျှော်သည့်အကျင့် ဖြစ်လာသည်။ ကားဂိတ်ကို ရောက်မလာဘဲ လျှင်လည်း ရန်ကင်းဘက်မှတ်တိုင် ရောက်လျှင် အေးအေးဝင်း တက်လာလေမလားဟု လှမ်းကြည့်မိတတ်သည်။

ကျောင်းမှာ ဆုံမိကြလျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ နောက်တော့ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဒီနားပဲ စသည်ဖြင့် တစ်ခွန်းစ၊ နှစ်ခွန်းစ စကားပြောဖြစ်သည်။ ဤသို့ ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒီနေ့အဖို့ လှိုင်ထိပ်ထားဦး လာမယ်လမ်းတစ်လျှောက်မှာ စောင့်နေတဲ့ ကောင်တွေ မောနေပြီ။ ခုတစ်လောမှာ သူက အရင်လာနေကျလမ်းအတိုင်း မလာဘဲ ပုဂံလမ်းဘက်ကလှည့်ပြီး လာတတ်တယ်။

အဲဒီ သတင်းက ပေါက်ကြားပြီး တစ်စတစ်စ ပျံ့နှံ့သွားလို့ အကောင်တွေ အားလုံးလိုလို ပုဂံလမ်းဘက်ပြောင်းပြီး နေရာယူကြပြန်ရော။ ဒီတော့ သူက အရင်လမ်းဟောင်းအတိုင်း ပြန်လာခဲ့တာပေါ့။

ဒါကြောင့် ဒီနေ့မနက် အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနဲ့ အတန်းရှိရာ ရောက်လာခဲ့တယ်။ အတန်းထဲမှာ လူမစုံသေး။ တချို့လောက်သာ ရောက်ကြသေးတယ်။ ရှိစီတို့လည်း မရောက်သေးဘူး။

ထိုင်နေကျခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ လွယ်အိတ်ကို စားပွဲထဲအထည့်မှာ သဇင်ပန်းသုံးခက်နဲ့ ကတ်ပြားလေး တစ်ခု ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကတ်ပြားလေး ကိုယူပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။

ထိပ်ထားအတွက် လက်ဆောင်မွန်

မျှော်လင့်ချက်များ စွာ ဖြင့်

ဟင်နရီအေးမြင့်

သဇင်ပန်းက ဒီအချိန်မှာ တော်တော်လေးရှားသေးတယ်။ တစ်ခက် ငါးကျပ်လောက်များ ပေးရမလားမသိ။ အတန်းအပြင်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။

ဟင်နရီအေးမြင့် အတန်းအပြင်မှာ ရပ်နေတယ်။ ပြုံးသလိုလို၊ မဲ့သလိုလိုနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ သဇင်ပန်းတွေကို လွှင့်ပစ်လိုက်ဦးမလို့ပဲ။ ပြီးမှ ဒီကောင်ကို နည်းနည်း

““ချွတ်”” လိုက်ချင်တာနဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ဆွဲထုတ်ပြီး သဇင်ပန်းတွေကို တယုတယဟန်နဲ့ စာအုပ်ကြားထဲ ညှပ်ပြလိုက်တယ်။

ဟင်နရီအေးမြင့်ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ မျက်နှာဟာ ဘာစကားမီးခွေးကြီးကို ဖော့(စ်)ဖရပ် သုတ်ထားသလို ဝင်းကနဲ လက်ကနဲဖြစ်သွားတယ်။ လက်ဝါးချင်း ဆုပ်လိုက်၊ လက်သီးဆုပ်လိုက်နဲ့ လုပ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ခုန်ပေါက်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ ဒါလည်း ပေါခြင်းတစ်မျိုးပဲလေ။

အဲဒီ ကောင် ထွက်သွားတော့မှ သဇင်ပန်းတွေကို လွှင့်ပစ်လိုက်တော့မယ်အလုပ်မှာ . . .

““ဟင် . . . ကြည့်ပါဦး၊ သဇင်ပန်းတွေ . . .”” ဆိုပြီး ရှိစီ အတန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ ဘေးမှာ လာထိုင်တယ်။

““ထိပ်ထားဦးတို့များ အမြဲတမ်း သူများ ထက် ဦးတာချည်းပဲ။ သဇင်ပန်းက ရှားရှားပါးပါးပဲ။ စကော့ထဲမှာ တောင် မတွေ့ရသေးဘူး။ ဘယ်က ရလာတာလဲဟင်””

““မှော် ဘီက ခြံထဲမှာ အအေးဓာတ်ပေးပြီး စိုက်ထားတာ။ ယူလိုချင်လို့လား . . . ယူလိုက်လေ”” လို့ လှိုင်ထိပ်ထားဦးက အရေးမကြီးသလို ပြောလိုက်တယ်။

ရှိစီက ဟန်လုပ်မနေနိုင်တော့ဘဲ သဇင်ပန်းတွေကို ယူပြီး ပန်လိုက်တယ်။ သူက ဆံပင် နည်းနည်းရှည်တော့ ပန်လို့ရတာ ပေါ့။ လှိုင်ထိပ်ထားဦး စိတ်ထဲကတော့ ရယ်ချင်နေမိတယ်။ ဝင်းစန္ဒီနဲ့ မြဆည်းဆာတို့လည်း ရောက်လာတယ်။ ခဏကြာတော့ ဆရာမ ဝင်လာပြီး စာသင်တယ်။

အတန်းချိန်အတွင်းမှာ အခန်းဘေးကနေ ဖြတ်လျှောက်ရင်း တစေ့တစောင်း ကြည့်သွားကြတဲ့ ကောင်တွေဟာ ဆယ်ယောက် ဆယ်ငါးယောက်ထက် မနည်းဘူး။ အဲဒီ အခါမျိုးမှာ လှောင်အိမ်ထဲထည့်ပြီး အလှကြည့်ခံထားရတဲ့ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို ခံစားရတယ်။ အင်း . . . နေနင်းကြဦးပေါ့လေ။

အတန်းပြီးသွားပြီ။ ရှိစီက စားသောက်ဆိုင် သွားရအောင်လို့ ခေါ်တယ်။

““သွားနှင့်လေ၊ လိုက်ခဲ့မယ်”” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

““ယူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား။ တော်ကြာ အကောင်တွေ ဝင်ရှုပ်နေဦးမယ်””

““ရပါတယ်။ သွားသာသွား၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကြည့်ရှင်ခဲ့မယ်””

သူတို့ထွက်သွားပြီး ခဏကြာမှ အတန်းထဲက ထွက်လိုက်တယ်။ တမင်တကာ တစ်ယောက်တည်း နောက်ချန်နေရစ်ခဲ့တာ။ ဒီနေ့ အကောင်တွေကို ရင်ဆိုင်ပြီး နည်းနည်း ပညာပေးချင်လို့။ အပျင်းပြေသဘောပေါ့။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ အတန်းပြင်အရောက်မှာ စကြိုအုတ်ခုံကို မှီပြီး ငြိတီတီ ကြည့်နေတဲ့ကောင် တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူက ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ရုံ ရှိသေး၊ လှိုင်ထိပ်ထားဦးက မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ အကောင် ခြေလှမ်းပြန်ရုတ်သွားတယ်။ ဆက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ဘေးနားက တစ်ယောက် ကပ်ပါလာပြန်တယ်။

““ဒီမှာ ဒီမှာ . . .””

လှိုင်ထိပ်ထားဦးက လှည့်မကြည့်ဘဲ . . .

““လိုက်မနှောင့်ယှက်နဲ့နော်၊ ဟိုမှာ တို့အစ်ကို ကြည့်နေတယ်”” လို့ ပြောပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်နေတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို မေးငေါပြလိုက်တယ်။ ဘေးက လိုက်လာတဲ့ကောင်လည်း ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ဟိုလူကြီးကလည်း သူတို့တွေလို လူမျိုးပါပဲ။ အသက် ခပ်ကြီးကြီး၊ ကျောင်းဆွေးနဲ့တူပါတယ်။ သူကတော့ ကျိတ်ပိုး၊ အဝေးကနေပဲ ငေးကြည့်နေ တတ်တယ်။ အနားရောက်တာနဲ့ မျက်လွှာချထားရော။ စာတစ်စောင်တော့ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ပေးဖူးတယ်။ သူ့စာထဲမှာ ရေးထားတာက ဘာတဲ့၊ ကောင်းကင်က ငွေလမင်းကို လက်ယပ်ခေါ်ရသလိုပဲ ဆိုလား ဘာလားပဲ။ လှိုင်ထိပ်ထားဦးက အဲဒီ လူကို သူ့အစ်ကိုပါလို့

ပြောလိုက်တာလေ။ စောစော ကကောင်ကို ပတ်လွှတ်လိုက်တာပေါ့။ အင်း . . .

ကိုယ်စကားနဲ့ကိုယ် ယုတ္တိရှိ အောင် လုပ်ဦးမှပဲ။ အဲဒီ လူကြီးနား သွားရပ်ပြီး

““ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲဟင်”” လို့မေးလိုက်တယ်။

ဟိုလူကြီးကလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ လှိုင်ထိပ်ထားဦးက သူ့ကို စကားလာ ပြောလို့ အံ့အားကြီးသင့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတယ်။

““ဟို . . . ဟိုဒင်း . . . ကျွန်တော်နာရီက နောက်ကျနေတယ်။ အင်း . . . အဲ . . . အဲဒါ . . . ကျွန်တော် နာရီပြင်ဆိုင်မှာ ချေးဆေးလိုက်ပါမယ်”” လို့ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်တယ်။

လှိုင်ထိပ်ထားဦး ရယ်ချင်သွားတယ်။ ““သန့်(ခ)ယူ”” လို့ ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။

ခဏအကြာမှာ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ ခြေသံ ကြားရပြန်ရော။ ဒါ . . . ဟင်နရီ အေးမြင့်ပဲ။ သူက အမေရိကန် နွားကျောင်းသားတွေစီးတဲ့ ဘွတ်ဖိနပ်ရှည်ကြီး စီးထားတယ်။ ဖိနပ်က သံခွာတွေပါတော့ လမ်းလျှောက်ရင် တဂေါက်ဂေါက်မြည်နေလို့ သူ့ခြေသံမှန်း သိနေတာ။

လိုချင်တဲ့အကွက်ထဲ ဝင်လာအောင် ချိန်ပြီး လျှောက်ရမယ်။ ခြေလှမ်းမြန်လိုက်တယ်။ နောက်ကခြေသံက လိုက်ပြီးမြန်တယ်။မဟာဗျူဟာ ကျတဲ့နေရာနားရောက်မှ ခြေလှမ်းကို လျှော့ပေးလိုက်တယ်။ဟင်နရီအေးမြင့် မီလာပြီး ““ခဏနေပါဦး . . .”” လို့ ပြောတယ်။

လှိုင်ထိပ်ထားဦး ရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်တယ်။

““ဪ . . .”” ဆိုပြီး ပြုံးယောင်ယောင် လုပ်ပြလိုက်တယ်။ ဟင်နရီအေးမြင့်အားတက်သွားပြီး . . .

““ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောပါရစေ””

““ပြောလေ၊ မြန်မြန်ပြော””

““ဟို . . . လေ . . . ကျွန်တော်ရဲ့ . . .””

““ခဏလေးနော်၊ ပြီးမှ ဆက်ပြောပေါ့။”” ဆိုပြီး အိမ်သာထဲ လှစ်ကနဲဝင်လိုက်တယ်။

ဝါးကနဲ ရယ်လိုက်တဲ့အသံတွေ ကြားရတယ်။ ဟင်နရီအေးမြင့်ကို တခြားကောင်တွေက ဝိုင်းဟားလိုက်တာပေါ့။ ဒီကောင် တော်တော် ရှက်သွားမှာ ပဲ။

ငကြောင်ကြီး။

လှိုင်ထိပ်ထားဦး သဘောကျလွန်းလို့ တခစ်ခစ် အသံထွက်အောင် ရယ်မိတယ်။ ရယ်သံက အိမ်သာထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်သွားတယ်။

ပျော်စရာတော့ အကောင်းသား။

စားသောက်ဆိုင်ကိုရောက်တော့ သူတို့တွေ စားပြီးလို့ အအေးဖန်ခွက် တစ်ခွက်စီကိုင်ရင်း စကားပြောနေကြပြီ။ အအေးဆိုင်က စားပွဲထိုးလေးကို ကြက်သားလိပ်တစ်ပွဲ မှာ ပေးဖို့နဲ့ ခဏကြာရင် ကမ္ဘီလာရည်တစ်ခွက် လာပို့ဖို့ မှာ လိုက်တယ်။ ပြီတော့မှ စကားဝိုင်းဘက် နားစွင့်လိုက်တယ်။ ရှိစိက . . .

““အဲဒါ . . . ရှိစိလည်း စိတ်ကောက်ပစ်လိုက်တာပေါ့။ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အင်္ကျီစလေး လေးငါးစ၊ ဆလင်းဘက်ကလေး တစ်လုံးနဲ့ ဝေကာဖိနပ်လေး တစ်ရံပဲပါလာတယ်။ ပါပါက သူ့အတွက် ဂေါ်ဖ်ဆက် ဝယ်လိုက်ရလို့ လက်ကျန်ငွေ နည်းသွားလို့တဲ့လေ။ ဘယ်ရမလဲ၊ စိတ်ဆိုးပြလိုက်တော့ စကော့ဈေးထဲ ဒေါ်သွားပြီး လိုချင်တာ ဝယ်ဆိုလို့ လျှောက်ဝယ်ပစ်လိုက်တယ်။ နှစ်ထောင် ကျော်ဖိုးပဲ””

““ဟယ် . . . ယူ တော်တော်ဆိုတာပဲ””

လှိုင်ထိပ်ထားဦးက စကားထောက်ပေးလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲကတော့ ““ကောင်မ နည်းနည်းပိုပြောတာ”” လို့ သိလိုက်တယ်။ ရှိစိလည်း ကျေနပ်ပြုံးလေး ပြုံးသွားတယ်။ ရှိစိက

တစ်ခုတော့ကောင်းတယ်။ ကြားတာ သူတစ်ယောက်တည်း အလှည့်မယူဘူး။ သူများ ကိုလည်း အခွင့်အရေး ပေးတတ်တယ်။ ဝင်းစန္ဒီ ဝတ်ထားတဲ့ ဝမ်းဆက်ကို ခုမှ မြင်သလိုလိုနဲ့...

““ဟိတ် ... ကြည့်စမ်း။ ခုမှ သတိထားမိတယ်။ စန္ဒီက တယ်သားနားပါလား။””
လို့ စကားစလိုက်တယ်။

ဝင်းစန္ဒီ အကွက်ရသွားလို့...

““တီဗီရှန်တဲ့၊ တစ်ကိုက် တစ်ရာ့ခြောက်ဆယ်လေ””

တကယ်က တစ်ကိုက် တစ်ရာ့သုံးဆယ် အလွန်ဆုံးပဲဆိုတာ အားလုံး အသိ၊ ပိုပြောလိုက်တာနေမှာ ။ ဒါမှ လိုချင်တဲ့စကားကို တစ်ဆင့်တက်လိုရမှာ မဟုတ်လား။

““နည်းနည်းတော့ ဈေးများ သွားတယ် ထင်တယ်။ မာမီ ဝယ်လာတာလေ။ မာမီတို့ကတော့ အဲလိုပဲ၊ ဝယ်ချင်ပြီဆိုရင် စွတ်ဝယ်တာပဲ။ ဈေးတွေဘာတွေ လည်း ကောင်းကောင်း မဆစ်တော့ဘူးလေ။ ဟိုနေ့ကပဲ စိန်လည်တုံတစ်ကုံးကို ခုနစ်သောင်းခွဲလို့ဆိုတာ နည်းနည်းပါးပါး ဆစ်ပါဦးတော့လားလို့၊ တစ်ခါတည်း ပစ်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒက်ဒီနဲ့ ခဏခဏ ပြဿ နာတက်တာ””

““ယူကကော ဘာထူးလို့လဲ စန္ဒီရဲ့ ၊ သုံးဖိုဖြုန်းဖို့ဆို ဘယ်တုန်းက လက်နန်းဖူးလို့လဲ””

မြဆည်းဆာက ဝင်ပြောတယ်။ ဒါကလည်း သူ့ဘက်ကို အားစိုက်လာ အောင်လုပ်တာ။ သူ့ကိုလည်း အလှည့်ပေးဦးလို့ သတိပေးလိုက်တာပေါ့။ ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ လှိုင်ထိပ်ထားဦးက ဝင်ပြီး အစထောင်ပေး လိုက်တယ်။

““ဆည်းဆာလည်း အတူတူပါပဲလေ။ ဖောရိန်းရောက်နေတဲ့ သူလူကြီးဆီကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မှာ နေတာ မဟုတ်လား””

မြဆည်းဆာကလည်း အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့စတမ်းပေါ့လေ။

““အို ... ဒါကတော့ ယောက်ျားဆိုတာ ခုကတည်းက ညှဉ်းထားမှ

တော်ကာကျတာ။ ယူပြီးရင် သူတို့က တစ်မျိုးဖြစ်ချင် ဖြစ်လာကြဦးမှာ မဟုတ်လား။”

““ဒါနဲ့ ပတ်ဘလစ်ကာတစ်စင်း ပို့ပေးမယ်တော့ ပြောတယ်။ တို့က ပစ်ကပ် တော့ မစီးချင်ဘူး။ ဆလွန်းကားမှလို့ ပြောလိုက်တယ်””

““သူက ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမှာ လဲ””

““ဝမ်းယားလောက်တော့ ကြာဦးမယ်။ အတော်ပါပဲ၊ သူပြန်လာတာနဲ့ တို့ဘွဲ့ရမှာ နဲ့...””

ခုချိန်ထိ သိပ်မပြောဘဲ ခပ်အေးအေးနေနေတာကတော့ လှိုင်ထိပ်ထားဦး။

ပြောစရာလည်း လိုမှမလိုပဲကိုး။ အစစ အရာရာ သူတို့ထက်သာတယ် ဆိုတာ အားလုံး သိပြီးသားပဲ။ သူတို့က တီဗီရှန်အကြောင်း ပြောနေကြတဲ့အချိန်မှာ အိမ်မှာ တစ်ကိုက် သုံးရာငါးဆယ်တန် ဗီဒီယိုရှန် အဆင်သုံး လေးမျိုး၊ အရောင်သုံးလေးမျိုး အသင်ချ ပိထားပြီးပြီ။

ကားဆိုရင်လည်း သူတို့တွေ မစီးနိုင်သေးတဲ့ နောက်ဆုံးပေါ် ဗော်(လ်)မို ကား ရှိနေပြီ။ နိုင်ငံခြားကိစ္စလား။ ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက ဖေဖေတို့၊ မေမေတို့နဲ့အတူကမ္ဘာလှည့်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ လျှောက်လည်ကြတာ။ အခု သူတို့ပြောတဲ့စကားမျိုးက ဆယ်တန်းအောင်လို့ တက္ကသိုလ်ရောက်ခါစ မှာ တုန်းက ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ သိပ်ပြောနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူးလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှိစီက လှိုင်ထိပ်ထားဦးကို အလှည့်ပေးတဲ့အနေနဲ့ စကားစရာပါသေးတယ်။

““ထိပ်ထားဦးကော ဒီတစ်ပတ် ဘယ်ဈေးသွားမလဲ””

တစ်ပတ်တစ်ခါ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ လေဟာပြင်ဈေး၊ စိန်ဂျွန်းဈေး စတဲ့ ဈေးတွေသွားပြီး စိတ်ကူးတည့်ရာ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် အလှကုန်တွေ ဝယ်တတ်တာကို ရည်ရွယ်ပြီး မေးတာပဲ။ လှိုင်ထိပ်ထားဦးက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ပြုံးနေတုန်း .

““ငါတော့ ဒီတစ်ပတ် ကီလီဈေး သွားမယ်ကွာ””

ဟိုဘက်ကပ်လျက် စားပွဲဆီက အသံထွက်လာတယ်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့

““လောင်ချာ”” အုပ်စု။

ဒီကောင်တွေက လောင်လည်းလောင်တယ်။ ပုံပန်းတွေကလည်း

စုတ်ချာချာတွေ။ ဒါကြောင့် လောင်ချာအုပ်စု လို့ ခေါ်တာ။ ကျောင်းထဲမှာ မိုးလို့သာ

ကျောင်းသားလို့ သိရတာ ။ ဘတ်(စ်)ကားတွေ ဘာတွေပေါ်မှာ ဆိုရင် ခါးပိုက်နှိုက် ဆိုပြီး

ပိုင်းရိုက်ခံရမယ် ပုံမျိုးတွေ။

ခုလည်း ဒီဘက်က ပြောသံဆိုသံတွေ ကြားပြီး ဝင်နောက်ကြတာပေါ့။

သူတို့ကို မြင်တာနဲ့ ဝင်းစန္ဒီတို့ မျက်နှာတွေ ရှုံ့မဲ့သွားကြတယ်။ သူတို့ထဲက

တစ်ကောင်က စကားစထောင် ပေးလိုက်တယ်။

““ကီလီဈေးမှာ ဘာသွားလုပ်မှာ လဲကွ””

““ဂုန်နီရှန် ဝမ်းဆက်လောက် သွားဝယ်မလို့ပါကွာ။ ငါ့ကောင်မလေးကို

လက်ဆောင်ပေးဖို့လေ။ သူက သိပ်စိတ်ကောက်တတ်တာကွ””

ရိုစီက ““ခွေးစုတ်တွေ”” လို့ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်တယ်။

““ဒါနဲ့ မင်းတို့ဒက်ဒီက အီသီယိုးပီးယားကနေ ကားပို့လိုက်တယ်ဆို။

ဘာကားလဲ””

““မာစီဒီးအမျိုးအစား သုံးဘီးကားလေ””

““ဟာ . . . သုံးဘီးကားဆိုရင်တော့ မာစီဒီးအမျိုးအစား မကလို့ ရိုး(လ်)ရွိုက်(စ်)

ပဲဖြစ်ဖြစ် နယ်သွားရမှာ ပဲကွ””

မြဲဆည်းဆာက မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းထိုးတယ်။ ဟိုကောင်တွေက

ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်ပြောတယ်။

““ဪ... မေးရဦးမယ်။ မင်းကော ခနောင်တို ရှစ်ပင်းကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လျှောက်ထားတာ အပျိုငါးမန့် ရပြီလား။””

““ငါ တခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဖတ်(စ်)အော်ဖစ်ဆာ အလုပ်ရတော့မယ်””

““ဟုတ်လား၊ ဘယ်သင်္ဘောမှာ လဲ””

““ဒလဘက်ကူးတဲ့ သမ္ဗန်မှာ ””

““ငါကတော့ အမေရိကားက လှမ်းခေါ်လို့ သွားရမယ်ကွ””

““ဟာ ... ဘာလုပ်မှာ လဲ””

““နယူးယောက်မှာ ဆိုက်ကား သွားနင်းမလို့””

သူတို့ဘာသာ ပြောရင်း ဟားတိုက်ရယ်နေကြတယ်။

လှိုင်ထိပ်ထားဦးက ဒီကောင်တွေကို ဘယ်လိုပြန်ချွတ်ရမလဲ စဉ်းစားနေတုန်းမှာ မြင်ကွင်းထဲကို သူရောက်လာတယ်။ ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းဝင်လာတာ။ ခေါင်းစွပ်က လေကာမှန်ကို တင်ထားလို့မျက်နှာကို မြင်ရတယ်။ ပြောက်ကျား ဖီး(လ်)ဂျက်ကက်ကြီး ဝတ်မထားပေမယ့် ပုဂံလမ်းပေါ်မှာ တွေ့တဲ့ကောင် ဖြစ်မှာ ပဲလို့ တွက်လိုက်တယ်။

လောင်ချာအုပ်စုထဲက တစ်ယောက်က ...

““ဟေး မိုက်ကယ်ကြက်ဆင်၊ လက်ဖက်ရည် သုံးဆောင်ပါဦး”” လို့ လှမ်းပြောတယ်။

သူက လှိုင်ထိပ်ထားဦးတို့ဝိုင်းကို မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေကြည့်ပြီး ...

““မသောက်တော့ဘူးကွာ။ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့၊ ပုဂံလမ်းပေါ်မှာ ပိုက်ဆံ ဆယ်ပြား ကျန်ပျောက်သွားတာ သွားရှာရဦးမယ်။ မတွေ့ရင်တော့ ဘဝပျက်ပါပြီကွာ”” လို့ ပြောပြီး ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းထွက်သွားတယ်။

လှိုင်ထိပ်ထားဦး နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်တယ်။ နေနှင်ဦးပေါ့လေ။

““ချစ်ထွတ်တင်ဆိုတာ အဲဒါပေါ့!”” လို့ ဝင်းစန္ဒီက ပြောတယ်။

+++++

အခန်း (၃)

သူတို့မှာ သားအဖနှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ အဖေတစ်ခု သားတစ်ခု ဖြစ်၏ ။ တကယ်တော့ သားအဖ ဆိုသော စကားထက်ပင် ပိုသေးသည်။ သားအမိဆိုလည်း ဟုတ်သည်။ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ဆိုလည်း ဟုတ်သည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဟု ပြောလို့လည်းရသည်။

အဖေနှင့် အမေ ညားခါစတုန်းက နှစ်ယောက်စလုံး ငယ်ရွယ်နုပျိုကြသေးသည်။ အမေသည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ပညာလောက်သာ တတ်သော်လည်း မျှော်လင့်ချက် ကြီးမားသည်။ ရွာမှာ နေလျှင် လယ်လုပ်ငါးဖမ်းဘဝက ရုန်းထွက် နိုင်မည်မဟုတ်ဟု တွက်ပြီး မြို့ကို တက်လာခဲ့သည်။ မြို့ ကား အဖေထင် သလောက် တိုးတက်မှု ကိုမပေး။ သို့ ရာတွင် အဖေက အားမလျှော့ချ။ ရရာအလုပ်၊ ကြုံရာအလုပ်ကို ဝင်လုပ်သည်။ ရေလည်း ထမ်းဖူးသည်။ ဆိုက်ကား လည်း နင်းဖူးသည်။ ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

အမေသည် မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်ဆိုသလို အဖေ့ကို ကူချင်သော်လည်း ကျန်းမာရေးက မကောင်း၊ ချူချာသည်။ ပြီးတော့ အမေက မီးဖွားရခက်ခဲ့တတ်သည်။

ပထမကိုယ်ဝန်တုန်းက ဝေဒနာ အပြင်းအထန် ခံစားရပြီးမှ မွေးနိုင်သည်။ အရပ်လက်သည်နှင့် မွေးရခြင်းဖြစ်၍ ပိုဆိုးသည်။ လက်သည်က ကျွမ်းကျင်မှု မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းတွင်းက ကျွတ်သောအခါ ကလေးမှာ အသက်ပါမလာတော့ချေ။

ထို့အတူ ဒုတိယကလေးသည်လည်း လျှောမွေး။

တတိယကိုယ်ဝန်ကျတော့ ပို၍ ခက်သည်။ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ကြာအောင် ဗိုက်နာနေပြီး မမွေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏ ။ အရပ်လက်သည်က လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ အိမ်နီးချင်းများ က ဆေးရုံပို့ရန် ပြောသည်။ အဖေက ရိုးရိုးအအမို ငွေမရှိဘဲ ဆေးရုံတင်လို့ မရနိုင်ဟု ထင်နေသည်။ အတင်းတိုက်တွန်းကြတော့မှ ဆေးရုံပို့သည်။

ဆေးရုံရောက်တော့ အမေ့အခြေအနေက တော်တော်ဆိုးနေပြီ။

ဝေဒနာခံစားရလွန်း၍ သတိလစ်ပြီး ပျော့ပုပ်နေ၏။ အရေးပေါ်ခွဲစိတ်၍ မွေးရန် ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ဆရာဝန်များ က ကြိုး စား၍ အသက်လုကြသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကလေး အဖတ်တင်သည်။ ယောက်ျားလေး။ သို့ ရာတွင် မိခင်၏ အသက်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ကယ်လို့ မရတော့။ အမေ ဆုံးသွားသည်။

““အဲဒီ တုန်းက မင်းသာ မကျန်ခဲ့ရင် အဖေ့ဘဝ ရေစုန်မျောမှာ ကျိန်းသေတယ်ကွာ။ ငါ့သားလေး ရှိနေပါသေးလား၊ ဒီသားလေးကို လူလားမြောက်အောင်ပြု စုကျွေးမွေးရဦးမှာ ပါလား ဆိုတဲ့ အသိကြောင့်သာ အဖေ ဒီလိုဖြစ်လာတာကွ။ အဖေ ပျက်စီးမသွားတာ မင်းကြောင့်ပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းကိုတောင် အဖေက ကျေးဇူးတင်မိသေးတယ်”” ဟု အဖေက ပြောတတ်သည်။

အမေ့ကို စောစောစီးစီး ဆေးရုံမတင်မီသည့်အတွက် အဖေ ယူကျုးမရဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤသို့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ သူ့တွင် ပညာဗဟုသုတ မရှိသောကြောင့်ဟု အဖေ့စိတ်ထဲမှာ အစွဲအလမ်း ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အောင်စိုးကို ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်စေရမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချခဲ့၏ ။

အဖေ အလုပ်ကို ကြိုး စားလုပ်သည်။ အတန်အသင့် တိုးတက်မှု ရလာသည်။

စက်ဘီးပြင်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ကို ဖွင့်နိုင်လာသည်။

အဖေသည် အောင်စိုးကို တော်တော်ချစ်သည်။ ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်လာ လျှင်တော့ အလျှော့ပေးလေ့ မရှိချေ။ အောင်စိုးကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ရိုက်လေ့မရှိသော်လည်း စာမကျက်ဘဲ နေလျှင်တော့ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ် ဆူပူတတ်သည်။

အောင်စိုးမှာ အညံ့ကြီးမဟုတ်သော်လည်း ဆယ်တန်းကို နှစ်နှစ်ဆက်ကျသည်။ အဖေ အားမလိုအားမရ ဖြစ်သည်။ အောင်စိုးက စာမေးပွဲ ဆက်မဖြေချင်တော့။

အဖေ့အလုပ်ထဲမှာ ပဲ ဝင်လုပ်တော့မည်ဟုဆိုသည်။ အဖေက လက်မခံချေ။

““အဖေ တစ်သက်လုံး ကြိုး စားလုပ်လာတာ မင်းကို ပညာတတ်စေချင်လို့ပဲကွ။ ဒါကို မင်းက ကျောင်းဆက် မတက်ချင် တော့ဘူးဆိုတော့ အဖေလုပ်ခဲ့သမျှ အလကား ဖြစ်ကုန်တော့မှာ ပေါ့။ စက်ဘီးပြင် တဲ့လူရဲ့ သား က စက်ဘီးပဲ ဆက်ပြင်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်မှာ လာပြီး တိုးတက်မှု ရှိတော့မှာ လဲ။ မင်း ဘွဲ့တွေ ဘာတွေရပြီး လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်ဖို့ဆိုတာ အဖေ့ရဲ့ ပြင်းပြတဲ့ ဆန္ဒပဲကွာ””

အောင်စိုး ညကျောင်းပြန်တက်သည်။ အဖေ့ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းချင်သဖြင့် စာကြိုး စားသည်။ အောင်စိုးသည် အတန်းနည်းနည်း ကြီးလာသဖြင့် စာကို အော်မကျက်ချင်တော့။ စိတ်ထဲက ဖတ်ပြီး မှတ်သည်။ ဒါကို အဖေက မကြိုက်။ စာမကျက်ဘဲ တွေးချင်ရာ လျှောက်တွေးနေသည်ဟု ထင်သည်။ သူငယ်ငယ်က ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းမှာ စာအံ့ခဲရသလို အသံကုန်အော်မှ စာကျက်ခြင်းမည်သည်ဟု ထင်နေသည်။ မတတ်သာသဖြင့် အောင်စိုးက အတန်းကြီးလာလျှင် စာတွေ ပိုခက်လာ သဖြင့် အော်ကျက်လို့မရ။ စိတ်ထဲက ကျက်မှရသည်ဟု ဆရာ၊ ဆရာမ တွေကပြောကြောင်း ရှင်းပြရတော့သည်။

အောင်စိုး ဆယ်တန်းအောင်သည်။ ထိုအခါတွင်လည်း အဖေနှင့် အငြင်းပွားရပြန်သည်။ အောင်စိုးက အဖေ့အလုပ်ထဲမှာ ဝင်လုပ်ရင်း စာပေးစာယူသင်တန်း တက်ချင်သည်။ အဖေက ရိုးရိုးအအဖို့ စာပေးစာယူ သင်တန်းကို သိပ်ဘဝင်မကျ။

““ဒီလောက် ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ပညာကို စာတိုက်ကနေ လှမ်းပြီး သင်ပေးလို့ရနိုင်ပါ့မလားကွ””

““ဟာ . . . အဖေကလဲ၊ ရလို့ပဲ အဲဒီ သင်တန်းကို ဖွင့်တာပေါ့။ တချို့ ဆိုရင်စာပေးစာယူနဲ့ပဲ ဘွဲ့ရလို့ အလုပ်တွေအကိုင် တွေနဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ စာပေးစာယူ သင်တန်းဆိုတာက အလုပ်လုပ်ရင်း ပညာသင်ချင်တဲ့ လူတွေ၊ ခရီးလမ်းပန်း အခက်အခဲကြောင့်၊ အခြားအကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် တက္ကသိုလ်ကို လာမတက်နိုင်တဲ့လူတွေအတွက် အိမ်တိုင်ရာရောက် လာသင်ပေးတဲ့သဘောပဲ အဖေရ။

ပြီးတော့ စာပေးစာယူဆိုပေမယ့် စာမေးပွဲနီးတဲ့အခါ အနီးကပ် သင်တန်းခေါ်ပြီး သင်ပေးသေးတာ””

““မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ အဖေကတော့ ကျောင်းသားဆိုရင် ကျောင်းမှာ ကိုယ်တိုင် သွားတက်ပြီး သင်တာပဲ ကြိုက်တယ်။ အဲဒီ စာပေးစာယူဆိုတာကို တက်ရင် မင်း ဖိစိစီးစီးသင်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး အဖေ့အနေနဲ့ မင်းကို ဘွဲ့ရရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သားကြီးအဖြစ် ကျောင်းတက် နေတာကိုပါ မြင်ချင်တာကွ””

အဖေ့စေတနာ ဆန္ဒက ခိုင်လုံနေသည်။ ထို့ကြောင့် အောင်စိုး ကျောင်းတက် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပင်။ ကျောင်းအားသည့် အချိန်များ တွင် အဖေ့အလုပ်ကို ကူလုပ်သည်။ ဒါကိုတောင် အဖေက သိပ်သဘောမကျချင်။ စာသင် စာကျက်ပျက်မည်ဟု ထင်နေသည်။ အောင်စိုးက ပြောမရဘဲ ဇွတ်အတင်းဝင်လုပ်ရ၏ ။

စက်ဘီးပြင်ဆိုင်မှ ရသေ့ဝင်ငွေမှာ နည်းပါးလှသည် မဟုတ်သော်လည်း ပိုပိုလှုံလှုံရှိသည်တော့ မဟုတ်။ ပုံမှန် နေထိုင်စားသောက်သွားရုံသာ ဖြစ်သည်။

အောင်စိုး တက္ကသိုလ်တက်သောအခါ အကုန်အကျပိုများ လာသည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ စရိတ်သည် ဟိုယခင်ကလို အကုန်အကျမများ တော့သော်လည်း အထိုက်အလျောက်တော့ ကုန်ကျသည်သာ ဖြစ်၏ ။ ထို့ကြောင့် အောင်စိုးတို့သားအဖသည် စားရေး ဝတ်ရေးကိစ္စများ တွင် ခြိုး ခြံချွေတာကြရသည်။ အောင်စိုးသည်လည်း ကျောင်းတက်သောအခါ အတတ်နိုင်ဆုံး စရိတ်ကျဉ်းအောင် ကြိုး စားသည်။

သူသည် အချို့သော ကျောင်းသားများ လို ဝတ်နိုင်စားနိုင် သုံးနိုင်ခြင်း မရှိသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း မရှိချေ။ သူ့လိုလူတစ်ယောက်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းကို တက်ခွင့်ရခြင်းအတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာတောင် ဖြစ်သေးသည်။ သူ့ကို မဖြစ်မနေ ကျောင်းထားပေးသော အဖေ့အတွက် ဂုဏ်တောင် ယူမိသေးသည်။

သူသည်လည်း အခြားကျောင်းသားများ ကဲ့သို့ပင် စာကို ကြိုး စားသင်ယူသည်။ ကျောင်းသားတို့သဘာဝ ပျော်စရာကလေးများ ကို ရိုးသားစွာ ရှာဖွေ သည်။ ပြီးတော့

လူငယ်ပီပီ တစ်ခါတစ်လေတော့ စိတ်လှုပ်ရှားတတ်လေသည်။

*

ဆေးပေါ့လိပ်ကို အုန်းဆံမီးကြိုး မှာ မီးညှိလိုက်သည်။ မီးခိုးကို ရှိုက်သည်။
ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ထုတ်သည်။ ဆေးလိပ်၏ အရသာကိုတော့ မခံစားမိချေ။

သူသည် ဆေးလိပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်တတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်။
တစ်ခါတစ်ရံ ကောက်ဖွာ ကြည့်ရုံသာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဆေးလိပ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားမှု ကို
လျော့ပါးစေသည်ဟု ကြားဖူးသောကြောင့် လည်းဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်တွေ
နည်းနည်းလှုပ်ရှားနေသည်။ မာလာဆောင် ကားမှတ်တိုင်မှာ ရပ်နေရင်း စိတ်တွေ
မတည်မငြိမ် ဖြစ်လာသဖြင့် ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ် ဝယ်ပြီး ဖွာနေခြင်းပင်။

တကယ်တော့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာဟူ၍ သိပ်ထွေထွေထူးထူး
အကြောင်းမရှိလှချေ။ ခဏကြာလျှင် အေးအေးဝင်း ဧရာဝတီမည် အချက်တစ်ချက်သာ
ရှိသည်။

ခါတိုင်းလည်း မကြာခဏဆိုသလို မှတ်တိုင်မှာ ဖြစ်စေ၊ ကားပေါ်မှာ ဖြစ်စေ၊
ကျောင်းထဲမှာ ဖြစ်စေ ဆုံနေတတ်တာပဲ။ ခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်နေရတာ လဲ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ တစ်နေ့က တောင်ငူဆောင်ရှေ့မှာ
အေးအေးဝင်းနှင့်ဆုံသည်။ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြသည်။ အေးအေးဝင်း
အင်္ကျီအသစ်ကလေး တစ်ထည် ဝတ်ထားကြောင်း သတိပြုမိသည်။

အေးအေးဝင်းသည် အင်္ကျီလေး သုံးလေးထည်လောက်ကို တစ်လှည့်စီ
ဝတ်နေသူဖြစ်သောကြောင့် အင်္ကျီအသစ်တစ်ထည် ချုပ်ဝတ်လျှင် ချက်ချင်း သိသာလေသည်။
ပြီးတော့ တစ်ခါတစ်လေမှ အဝတ်အစားအသစ် ဝတ်နိုင်သူမျိုးမှာ အနေရအထိုင်ရ
ခက်နေတတ်ကြောင်း အောင်စိုး ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် သိ၏ ။ အေးအေးဝင်းသည်

ရှက်သလိုလို မျက်နှာထားဖြင့် ရှိုးတိုးရှန်တန် ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်ကလေးတွင် အောင်စိုး တစ်စုံတစ်ခု ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရှက်သလိုလို ဖြစ်သွားခြင်းပင်။ အေးအေးဝင်းက လှသားပဲဟူ၍ လည်း တွေးမိသည်။ နောက်တော့ သူ အေးအေးဝင်းကို စိတ်ဝင်စား လိုက်မိပြီဟု သိလာ၏ ။

ထို့ကြောင့် ခု ကားမှတ်တိုင်မှာ ရပ်နေရင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ချိန်းဆိုထားကြခြင်း မဟုတ် သော်လည်း ခဏကြာလျှင် အေးအေးဝင်း ရောက်လာ တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သိနေသည်။ သူ့ဘက်က မရိုးသားသလိုလို ဖြစ်နေသော အခါ အေးအေးဝင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည်ကို စိုးရွံ့နေမိလေသည်။ အေးအေးဝင်းကို မစောင့်တော့ဘဲ သွားရကောင်းမလားဟု စဉ်းစားသည်။

သို့ရာတွင် အမှတ်လေးဆယ့်ငါး ဘတ်(၆)ကား ထိုးဆိုက်လာသောအခါတွင်မူ ““လူသိပ်ကျပ်တယ်၊ တက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”” ဟု သူ့ကိုယ်သူ အကြောင်းပြပြီးချိန်နေရစ်ခဲ့ပြန်သည်။ ထို့နောက် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာပြန်သည်။ မီးခိုးငွေ့များ အကြားတွင် အေးအေးဝင်း၏ ရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်လာသလိုလို။

ဟိုတစ်နေ့က . . .

အင်္ကျီအသစ် ဆိုသော်လည်း သိပ်အကောင်းစားတော့မဟုတ်။ သမဝါယမ ဆိုင်တွေက ရောင်းတတ်သော ချိဗွန်သား အင်္ကျီကလေးသာ ဖြစ်သည်။ ရိုးရိုးရင်စေ့ လက်တံ ချုပ်ထား၏ ။ အင်္ကျီလက်ကတော့ ရှပ်အင်္ကျီများ လို ခပ်ပွပွဖြစ်သည်။ အရောင်က မီးခိုးပြာနုနု။ ထဘီကတော့ ခုချိန်မှာ သိပ်ခေတ်မစား တော့ပြီဖြစ်သော ထိုင်းကော်တွန် အပွင့်စိပ်စိပ်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေ . . . ခါတိုင်းထက် ထူးခြားသွားတာတော့ အမှန်ပင်။

ထိုထူးခြားမှု ကို သတိပြုမိရာမှ သူ့အလှကိုပါ မြင်လာသည်။

တစ်ခုချင်းကိုတော့ ခွဲခြားမပြောတတ်။ ကြည့်ကောင်းသော မျက်နှာမျိုး

ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်လုံးကလေးကတော့ သွယ်သွယ်ကျစ်ကျစ်ကလေးပင် ဖြစ်သည်။
အထူးသဖြင့် သူပြုံးပုံမှာ ရင်ကို အေးမြငြိမ်းချမ်းစေလေသည်။ ထိုအပြုံးကို
မြင်ယောင်လာမိပြန်၏ ။ ဆေးပေါ့လိပ်ကို အားပါးတရ ဖွာလိုက်သည်။

““အဟွတ် အဟွတ် အဟွတ်””

ဆေးလိပ်သောက်လေ့မရှိဘဲ အမှတ်တမဲ့ တအားရှိလိုက်မိသဖြင့် မီးခိုး
သီးသွားရခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ဘက်က ရယ်သံလိုလို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အောင်စိုး လှည့်ကြည့်သည်။
အေးအေးဝင်းက မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ပြီး သူ့ကို ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်နေသည်။

အောင်စိုး ရှက်သွား၏ ။

ပြန်မှာ မို့လို့ ကားမှတ်တိုင်ကို လာနေပါလျက် ယောင်ယောင်ကန်းကန်းဖြင့်
မေးမိမေးရာ မေးလိုက်သည်။ အေးအေးဝင်းက ထပ်မရယ်တော့ချေ။

““ဆေးလိပ်တွေ မသောက်တတ်ဘဲနဲ့ သောက်နေတာလား””

အောင်စိုး ရှက်ရယ်ရယ်၍ . . .

““ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတစ်လေ ပျင်းလို့ ဖွာကြည့်နေတာပါ””

မိမိကို ရောဂါဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ရှာပါကလားဟု အောင်စိုး လိုရာဆွဲတွေးမိသည်။

““ကားတွေ ပြတ်နေတယ် ထင်တယ်””

မှတ်တိုင်မှာ ပုံနေသော လူတွေကို ဝေ့ကြည့်ရင်း အေးအေးဝင်းကမေးသည်။

““ဟုတ်တယ်။ လာလိုက်ရင်လည်း အပြည့်အသိပ်””

ထို့နောက် စကားမဆက်ဖြစ်ကြတော့ဘဲ ဘတ်(စ်)ကားလာမည့်ဘက်ကိုသာ
နှစ်ယောက်စလုံး မျှော်ကြည့်နေကြသည်။

အောင်စိုး၏ လက်ထဲတွင် ခုထိ ဆေးပေါ့လိပ် ကိုင်ထားတုန်း။ မီးကတော့

သေနေပြီ။ဆေးပေါ့လိပ်ကို မသိမသာ လွှတ်ချလိုက်၏ ။ နံပါတ်ကိုးကားနှစ်စင်း ဆက်တိုက်လာသည်။ သူတို့စီးရမည့် လေးဆယ်ငါးကားကတော့ မလာသေး။ အတော်ကြာမှလာသည်။ သမိုင်းဘက်မှ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေဖြင့် ပြည့်လာ၏ ။ ကားဆိုက်လိုက်သည်နှင့် ရေကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်သော ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ကို ငါးတွေ ပိုင်းတွတ်သလို အံ့ခဲ၍ လုတက်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း လူစီးကြောင်းထဲ တိုးဝင်လိုက်သည်။ အလေအကျင့် ရှိပြီးသားမို့ ကားပေါ်ရောက်အောင် တက်နိုင်ကြသည်။ ယာဉ်မောင်း၏ ကျော ဘက်ရှိ သံတန်းအကာအရံနားမှာ ရပ်စရာနေရာရသည်။

ကားစထွက်သည်နှင့် လက်မှတ်ရောင်းသူက လှုပ်ရှားလေသည်။

““ကဲ . . . အားလုံးပဲ တာဝန်သိစွာ နဲ့ လက်မှတ်ကလေးတွေ ဝယ်ကြပါ””

အောင်စိုးက အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး ပိုက်ဆံကိုထုတ်သည်။ ငါးမူးစေ့ တစ်စေ့နှင့် မတ်စေ့တစ်စေ့၊ လက်ပြန်အထုတ်တွင် တံတောင်ဆစ်နှင့် သံတန်း တိုက်မိပြီး မတ်စေ့က အောက်ကို ပြုတ်ကျသွားသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ အောင်စိုးမှာ စုစုပေါင်းမှ ဒီပိုက်ဆံ သုံးမတ်သာရှိသည်။ ၃ ငါးမူးပဲ ကျန်တော့သည်။ ကားခက တစ်ယောက် ပြားသုံးဆယ်ဖြစ်၍ နှစ်ယောက်အတွက် ပြားခြောက်ဆယ်ကျသည်။ ကပ်သီးကပ်သပ် ဆယ်ပြားလို နေ၏ ။

““ဆယ်ပြားလောက်”” ဟု အေးအေးဝင်းဆီက တောင်းလိုလည်း မဖြစ်။

စပယ်ယာကို ““ဒါပဲပါတယ်ဗျာ”” လို့ ပြောလိုလည်း မဖြစ်။

ညာဘက်ခြေဖမိုးပေါ်မှာ အေးစက်စက် ခံစားမှု တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ သူကျသွားသော ပိုက်ဆံတစ်မတ်ကို တစ်စွန်းတစ်စ မြင်ရသည်။ သို့ရာတွင် လူတွေ ကျပ်ညပ်နေသည့် ကြားထဲမှာ ကုန်းကောက်ဖို့ အခွင့်မသာပြန်ချေ။ အောင်စိုးသည် အကြံအစိုက်ပြီး ချွေးတွေတောင် ပြန်လာသည်။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် . . .

““ရော့ . . . ရော့ . . . ။ ဒီမှာ နှစ်ယောက်အတွက်””

အေးအေးဝင်းက စပယ်ယာကို ကျပ်တန်တစ်ရွက် လှမ်းပေးလိုက်သည်။

အောင်စိုးက . . .

“ဟာ . . . ကျွန်တော် ပေးမှာ ပေါ့။ ဒီမှာ အကြွေရှိပါတယ်”

“ရပါတယ်။ ကျွန်မက တစ်ခါတစ်လေ ပေးရတာ ပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် ရင်းနှီးသွားပြီးနောက်ပိုင်း ကားတူတူ စီးဖြစ်သည့် အခါတိုင်း အောင်စိုးကပင် ကားခ ပေးလေ့ရှိ၏ ။ လေးငါးကြိမ် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဒါကို ရည်ရွယ်၍ အေးအေးဝင်းက ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ကမာရွတ်ရစ်ခန်း မှတ်တိုင်တွင် လူတွေ ထပ်တက်လာကြပြန်သည်။ စကတည်းက ကျပ်ပြီးသားဖြစ်သော်လည်း လူထပ်တင်လို့ ရသေးသည်မှာ အံ့ဩစရာ။ ဘတ်(စ်)ကားကိုယ်ထည်သည် လေမှုတ်သွင်းလိုက်တိုင်း ဖောင်းဖောင်းလာသော ပူဖောင်းကဲ့သို့ မဟုတ်သည်ကား သေချာသည်။ သို့ ဆိုလျှင် လူတွေက ကိုယ်ခန္ဓာကို ကျ လို့ရခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘေးတိုက်ယှဉ်လျက် ရပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အောင်စိုးက အေးအေးဝင်းဘက်သို့ မတိုးမိစေရန် သတိထား၍ နေသည်။ မရ။ တစ်ဖက်လူများ က ဖိတိုးလာသဖြင့် အေးအေးဝင်း၏ ပုခုံးသည် သူ့လက်မောင်းနှင့် ထိမိနေတော့သည်။

ဘတ်(စ်)ကားစီး ခရီးသည်တို့အနေဖြင့် ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဣတ္ထိလိင်၊ ပုလိုင် ခွဲခြားမှု မရှိတော့သလောက် ဖြစ်သွားသည်။ အသားချင်းထိမိသည်ကိစ္စကို (ယုတ်ညံ့သူတချို့ကလွဲလျှင်) အသားယူဖို့ စိတ်မကူး တတ်ကြချေ။ အမျိုးသမီးများ ကလည်း နကမ္ဘိတိစိတ်ကို မွေးကြရသည်။

အောင်စိုးသည် အခြားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် မလွှဲမရှောင်သာ တိုးမိထိမိလျှင် အထက်ပါစိတ်မျိုး နေနိုင်လိမ့်မည်။ ဒုဟာက သူစိတ်ဝင်စားသလိုလိုဖြစ်နေသော မိန်းကလေးဖြစ်နေသဖြင့် ရင်ဖိုနေမိသည်မှာ ထူးဆန်းသည် ဟု ဆိုရမည်။

+++++

အခန်း (၄)

မေခလာနဲ့အတူ ဂျော်ဂင်လုပ်နေတယ်။

ဂျော်ဂင်ဆိုတာက ခပ်ရွရွကလေး ပြေးတာကို ပြောတာ။ ခါးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ အိတ်ဆောင်ကက်ဆက် ရီကော်ဒါလေးထဲမှာ မေခလာရဲ့ သီချင်းထည့်ဖွင့်ပြီး ဟက်ဖုန်းလိုခေါ်တဲ့ နားကြပ်တပ် နားထောင်ရင်း ပြေးနေတာကိုဆိုလိုတယ်။

ချစ်ထွတ်တင်က မနက်တိုင်း ပြေးလေ့ရှိတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ပေါင်ချိန်နည်းနည်းတက်လာတဲ့အခါ နေရထိုင်ရတာ သိပ်မသွက်လက်တဲ့အခါမျိုးကျမှ ပိတ်လျှော့တဲ့အနေနဲ့ ထပြေးတတ်တာပါ။

ခုရက်ပိုင်း ဧည့်ခံပွဲတွေတက်တာ နည်းနည်းများ သွားတယ်။ ပွဲတိုင်းလိုလိုမှာ ဘီယာဘူးတွေချည်းပဲ သောက်ပစ်လိုက်လို့ လူက နည်းနည်း ထိုင်းသွားသလိုပဲ။

ဒါကြောင့် ပြန်လုပ်နေရတာ ။ ဆိုင်ကယ်စီးတဲ့လူဆိုတာ အမြဲသွက်လက်နေမှကောင်းတာ မဟုတ်လား။ ခါတိုင်း အင်းယားလမ်းဘက်ကို ပြေးလေ့ရှိတယ်။ အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်မှာ အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်တယ်။

ဒီနေ့တော့ ရွှေတောင်ကြားဘက်ကို လာခဲ့တယ်။ ရွှေတောင်ကြားလမ်းက သစ်ပင်တွေ အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့ လမ်းကလည်း ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ဆိုတော့ သာသာယာယာရှိတယ်။ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်မို့ ကားအသွားအလာလည်း ရှင်းတယ်။ ဒါကြောင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြေးလို့ရတယ်။

နားကြပ်ကိုတပ်ပြီး သီချင်းနားထောင်ရင်း ပြေးနေတာမို့ နောက်က ကားတစ်စင်းက ဟွန်းတီးတာကို ချက်ချင်းမကြားဘူး။ ကားက စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ သုံးလေးခါဆက်ပြီး ဟွန်းတီးတော့မှ ကြားတယ်။

လှည့်ကြည့်တော့ ရွှေမင်ရောင် ဗော်(လ်)ဗိုကား။ လှိုင်ထိပ်ထားဦးရဲ့ ကားပဲ ဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ လမ်းပေါ်က ဖယ်မပေးဘဲ အလယ်တည့်တည့်ကနေ

ဆက်ပြေးနေတယ်။

ကားက ဟွန်းထပ်တီးတယ်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြေးမြီပြေးတယ်။

ကားက ချစ်ထွတ်တင်နဲ့ နှစ်ပေသုံးပေလောက်ထိ ကပ်လိုက်လာတယ်။ ဟွန်း အရှည်ကြီး တီးတယ်။ ဒီတော့မှ ဘေးနည်းနည်း ကပ်ပေးလိုက်တယ်။ ချစ်ထွတ်တင်ဘေးကနေ ကားဖြတ်အကျော်မှာ . . .

““နားပင်းနေသလား”” လို့ ပြောလိုက်တဲ့အသံ ကြားရတယ်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံ။

လှိုင်ထိပ်ထားဦးပဲ။

ချစ်ထွတ်တင် ပြုံးလိုက်တယ်။ ပြေးနေတဲ့နှုန်းကို ရုတ်တရက်မြှင့်ပြီး ကားနောက်ကို လိုက်တယ်။ ခဏချင်းမှာ ပဲ မီသွားတယ်။ ကားရဲ့ နောက်ဖုံးကို တဘုန်းဘုန်း ပုတ်လိုက်တယ်။

ကားနောက်က အသံကြားလို့ လှိုင်ထိပ်ထားဦး လှည့်ကြည့်ပြီး အံ့သြသွားတယ်။ လမ်းက ကွေ့ကွေ့ ကောက်ကောက် ဖြစ်နေလို့ ကားကို သိပ်မြန်မြန် မောင်းလို့မရဘူးဆိုတာတောင် အမြန်နှုန်းပြတ်လက်တံက ကီလိုမီတာ လေးဆယ် နဲ့ ငါးဆယ်ကြားမှာ ပြနေတယ်။ ဒါကို မီအောင်ပြေးလိုက်နိုင်တာ တော်ရုံတန်ရုံမဟုတ်။

ထရက်ဆုလို့ခေါ်တဲ့ အားကစား လေ့ကျင့်တဲ့ဝတ်စုံ နက်ပြာရောင်၊ ဖိနပ် အဖြူ ရောင်နဲ့ ပြေးလိုက်လာတဲ့ ချစ်ထွတ်တင်ကိုမြင်တော့ ဒေါ်လာခြောက်သန်း တန်လူသား ရုပ်မြင်သံကြားဇာတ်လမ်းထဲက မင်းသား လီးမေဂျာကို သွားသတိရတယ်။

သားနားတာတော့ အမှန်ပဲ။ သို့ ပေမယ့် လှိုင်ထိပ်ထားဦးက သိပ်ဂရုမစိုက်ပါဘူး။

ကားဒရိုင်ဘာကြီးကတော့ နောက်ကနေ ကားကို တဘုန်းဘုန်းထုနေတဲ့ ကောင်ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီ။

ကားကို ဆောင်ပြီးရပ်လိုက်တယ်။ တံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ တော့

ကားကူရှင်အောက်မှာ အမြဲဆောင်ထားတဲ့ တစ်တောင်သာသာလောက်ရှိတဲ့ သံတုတ်ကြီး။

““မင်းက ဘာကောင်လဲ””

ချစ်ထွတ်တင် လက်ကာပြပြီး . . .

““ဦးလေး ရှေ့မတိုးနဲ့နော်”” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကြောက်လို့တော့မဟုတ်။ ဒရိုင်ဘာကြီးကို သနားလို့။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ထက် အသက်တစ်ရက် တစ်မနက်ကြီးတဲ့လူကိုတောင် ရိုသေရမယ်လို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ဦးလေးအရွယ် လူကြီးတစ်ယောက်ကို တိုက်ခိုက်ရမယ်ဆိုရင် ငရဲငအံ့တွေ ကြီးနေမှာ စိုးလို့ပါ။

ဒရိုင်ဘာကြီးကလည်း ရှေ့မတိုးပါဘူး။ သံတုတ်ကြီးကိုင်ပြီးတော့ရပ်နေလျက်က

. . .

““သတ္တိရှိရင် ရှေ့တိုးခဲ့လေကွာ”” လို့ပဲ ပြောနေတယ်။

ချစ်ထွတ်တင်က ခုထိ နားကြပ်ကို မဖြုတ်ရသေးဘူး။ အရေးထဲမှာ သီချင်းက ကောင်းနေပြန်ပါပြီ။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ နားကြပ်ကို ဖြုတ်ပြီးခါးကြားမှာ ထိုးထည့်ထားလိုက်တယ်။

ကားနောက်ခန်းထဲက လှည့်ကြည့်နေတဲ့ လှိုင်ထိပ်ထားဦးက တကယ်ပဲ ချကြတော့မှာ လားလို့ စိုးရိမ်သွားမိတယ်။ ဒရိုင်ဘာကြီးဟာ ချစ်ထွတ်တင်ကို နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မတော်တဆ သူ့သံတုတ်က ချစ်ထွတ်တင်ကို ထိသွားရင်လည်း ပြဿနာတက်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကားထဲက ခေါင်းပြုထွက်ပြီး . . .

““ဦးမောင်စိန် လာခဲ့တော့။ အဖက်လုပ်ပြီး ပြောမနေနဲ့”” လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

ဒရိုင်ဘာကြီးလည်း . . .

““ဟင်း . . . မင်းသတိထား”” လို့ ပြောပြီး ကားပေါ်ပြန်တက် စက်နိုးလိုက်တယ်။

ချစ်ထွတ်တင် ရယ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆောင့်ထွက်သွားရာ ကားနောက်ကို အတင်းပြေးလိုက်မယ်ပုံ လုပ်ပြီးတော့ လက်ဝှေ့သမားတွေ လေ့ကျင့်သလိုလေထဲမှာ လက်သီးကို တရှုး ရှုး ထိုးရင်း နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ် ကျန်ခဲ့တယ်။

အဲဒါကို လှည့်ကြည့်လိုမြင်တော့ လှိုင်ထိပ်ထားဦး မပြုံးဘဲ မနေနိုင်ဘူး။

စိတ်ထဲကတော့ ဒီကောင်ကို ပညာပေးဖို့အချိန်တန်ပြီလို့ တွက်လိုက်တယ်။

ဆဲဗင်းအပ် တစ်ဝိုက်လောက်၊ လပ်ကီးစထရိုက် တစ်ဖွာဖွာလိုက်လုပ်ရင်း တာမင်နေတာ ဗီဒီယိုအခွေကို ကြည့်နေတယ်။ နှစ်ဆယ်လေးလက်မ တိုရှိဘာ တီဗီမှန်သား ကားချပ်က ကြည်လင်ပြတ်သားလှတယ်။ အခွေကလည်း ကောင်းလို့ထင်တယ်။ ဆံပင်တစ်ချောင်းချင်းကိုတောင် ကွဲကွဲပြားပြား မြင်နေရတယ်။

မင်းသားက လူသန်ကြီး အာနိုးရှဝါဇနဂ္ဂါ။ ဒီမင်းသားနာမည်က တော်တော်ခေါ်ရခက်တယ်။ တာမင်နေတာ ဇာတ်ကားတိပ်ခွေ ရောက်ခါစကဆိုရင်မင်းသားနာမည်ကို မခေါ်တတ်ကြဘူး။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အာနိုး ရှိဗာရေလို့ ပြောလို့ ရယ်ကြရသေးတယ်။

တီဗီတို့၊ ဗီဒီယိုတို့ ကြည့်တဲ့အခန်းကို သီးသန့်လုပ်ထားတယ်။ အေးအေး ဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြည့်လို့ရအောင်တဲ့။ ဇာတ်ကား စပြနေတုန်းက ဖေဖေလည်း ကြည့်နေသေးတယ်။ နောက်တော့မှ ““မင်းကားက ယုတ္တိမရှိပါဘူးကွာ”” ဆိုပြီး ထထွက်သွားတယ်။

မေမေကတော့ . . .

““ဒီလိုကားမျိုးကြည့်ရင် ငါ သွေးတွေ တက်နေပါဦးမယ်”” လို့ ပြောပြီးစကတည်းက မကြည့်ဘူး။

အဘိုးကြီးက အဲလီဇဘက်တေလာတို့ မွန်ရိုးတို့ပါတဲ့ကားတွေ ကြိုက်တယ်။

အဘွားကြီးကတော့ ရော့ခ်ဟတ်ဆန် တို့ ဂျမ်းစတူးဝပ်တို့ပါတဲ့ ကားမျှ
တွေငှားငှားပေးရတယ်။ ခုကြည့်နေတဲ့ ဇာတ်ကားက သိပ္ပံ၊ လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဇာတ်ကားပဲ။
အဲဒီလို ကားမျိုးကြည့်တဲ့အခါ လူနည်းနည်းများ မှ ကောင်းတာ။ ချစ်ထွတ်တင်က
မကြောက်တတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဇာတ်ကားထဲမှာ ရင်တဖိုဖို အသည်းတထိတ်ထိတ် ဖြစ်အောင်
ပြနေတာ အရသာမရှိဘူးပေါ့။ တခြားလူတွေရှိနေလို့ ဟယ်ကနဲ ဟာကနဲ ဖြစ်နေကြတာကို
မြင်ရရင်တော့ သူတို့ ကြောက်တာကို အရသာခံနိုင်မယ် ထင်တယ်။

ခုလည်း စက်ရပ်လူသားကြီးက မီးလောင်ပြီး သတ္တုအရိုးတွေပဲ ကျန်တာ တောင်
မသေသေးဘဲ သားကောင် ဖြစ်တဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ သူ့အဖော်နောက်ကိုလိုက်လာတဲ့အခန်းကို
ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ပြနေပေမယ့် ချစ်ထွတ်တင်က ခပ်အေးအေးပဲ
ထိုင်ကြည့်နေတယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက . . .

““အစ်ကို ဖုန်းလာနေတယ်”” လို့ မရဲတရဲ လာပြောတယ်။

ချစ်ထွတ်တင်က . . .

““အေး ငါ ဒီထဲကပဲ ပြောမယ်”” ဆိုပြီး ဘေးမှာ အသင့်ရှိနေတဲ့ တယ်လီဖုန်းကို
ခလုတ်ဖွင့်လိုက်ပြီး ကောက်ကိုင်တယ်။

““ပြောပါ””

““ချစ်ထွတ်လား၊ ငါ့ပါ မြတ်ဘုန်း””

““ဘာကိစ္စလဲကွ””

ရီမုတ်ကွန်ထရိုးကို လှမ်းယူပြီး ဗီဒီယိုကို အဝေးကနေ ခလုပ်နှိပ်ပြီး ပိတ်ရင်း
ပြောတယ်။

မြတ်ဘုန်းအောင်က . . .

““မင်း ဒီည အားလား””

“ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ ပြောဦး။ အဲဒီ တော့မှ အားလား မအားလား

ဆုံးဖြတ်မယ်”

“မင်းကတော့ ဒီလိုချည်းပဲ။ ဟိုဒင်းကွာ . . . ငါတို့အတန်းထဲက ဒေဝီစံ သိတယ်

မဟုတ်လား”

“ဘယ်သူလဲ”

“ပိန်ခြောက်ခြောက်ကလေးဟာကွာ၊ ပါရမီမှာ နေတယ်နေလေ”

“အင်း . . . ကိုယ့်အတန်းထဲကဆိုတော့ မသိဘူးဆိုရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ။

မြင်ရင် သိမှာ ပဲလိုပဲ ထား လိုက်ပါတော့ကွာ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒီည သူ့မွေးနေ့ရှိတယ်ကွ။ ငါတို့ကို ဖိတ်ထားတယ်”

“ငါလည်း မသိပါလား။ ငါ့ကို မဖိတ်ပါဘူး”

“ဖိတ်တာပေါ့ကွ။ မင်းတို့ငါတို့ကိုမှ မဖိတ်ရင် သူ့ပွဲ ဘယ်စည်တော့မှာ လဲ။

ဒီလိုကွ၊ ငါက ကျောင်းမတက်တာ နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီ မဟုတ်လား”

“ငါလည်း အဲဒီ လောက်ရှိပြီ”

“ဒါကြောင့် ငါတို့မသိတာပေါ့။ အဲဒါ ခုပဲ ငါ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီး လာဖြစ်အောင်

လာပါလို့ ပြောလို့။ မင်းဆီလည်း ဆက်သေးတယ်တဲ့။ မင်းအိမ်က မင်းမရှိဘူးလို့

ပြောတယ်တဲ့”

“အေး . . . မိန်းကလေးသံဆိုရင် မရှိဘူးပြောလိုက်လို့ မှာ ထားလို့”

“ဒေဝီစံရဲ့ မွေးနေ့ပွဲ သွားရအောင်ကွာ”

“ဟာ . . . တော်ပြီကွာ။ ဒီအပတ်ထဲတင် နှစ်ပွဲလောက် သွားလိုက်ရဦးပြီ။

ပျင်းတယ်ကွာ . . . အိမ်မှာ ပဲ ဗီဒီယို ကြည့်နေတော့မယ်”

““လိုက်ခဲ့ပါကွာ။ ငါတစ်ယောက်တည်း အဖော်မရှိလိုပါ””

““မင်းကလဲ ကလေးလား။ တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲဘူးလား””

““သွားတော့ သွားရတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ ကားမရှိဘူး””

““ဟင် . . . မင်းကားက ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ””

““မနေ့ညနေက ဦးဝိစာရအပိုင်းမှာ တိုက်ထားလို့ ရှေ့မီးလုံးကွဲသွားတယ်။

ဘန်ပါကလည်း ကောက်နေပြီ””

““ငါ ကားလွှတ်ပေးလိုက်မယ်။ ငါ့ကားနဲ့ သွားပေါ့””

““မင်းပါ လိုက်ခဲ့ပါကွာ။ ဒီမှာ ဟေ့ကောင်၊ မွေးနေ့ပွဲကို ဝင်းစန္ဒီတို့လည်းလာမှာ သိလား””

““အဲဒါ ငါ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ။ မင်းကိစ္စပဲဟာ””

မြတ်ဘုန်းအောင်က ဝင်းစန္ဒီကို ကြိုး စားနေတာကို ဆိုလိုတာ။

မြတ်ဘုန်းအောင်က တဟ်ဟ် ရယ်နေပြီးမှ . . .

““ဝင်းစန္ဒီ လာမယ်ဆိုတော့ လှိုင်ထိပ်ထားဦးလည်း ပါလာမှာ ပေါ့။ ဒါဆို မင်းပါ ကိစ္စရှိလာပြီမဟုတ်လား””

““ဘာဆိုလို့လဲ””

““ဆိုင်တာပေါ့ကွာ။ ဟိုရောက်ရင် တစ်ယောက်ယောက်က မင်းနဲ့ လှိုင်ထိပ်ထားဦးကို မိတ်ဆက်ပေးမှာ ပေါ့””

““အဲဒီ တော့ ငါက ဘာလုပ်ရမှာ လဲ””

““နောက်ပိုင်းကိစ္စကတော့ မင်းဆက်လုပ်ရုံပေါ့””

““တော်စမ်းပါကွာ””

““တကယ်ပြောတာ ဟော့ကောင်။ တက္ကသိုလ်နယ်မြေတစ်ခုလုံးမှာ မင်းနဲ့ တန်တာဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သူနဲ့တန်တာလည်း မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်””

““လုပ်မနေနဲ့။ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး””

““စိတ်မဝင်စားလို့ မရဘူးလေ။ ဖန်တီးထားတဲ့ အခြေအနေအရ မင်းတို့နှစ်ယောက်သာ အလိုက်ဖက်ဆုံးပဲ။ ဒါကိုမှ မင်းက ရှောင်ချင်နေရင် မင်းတစ်သက်လုံး လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်သွားပေတော့ပဲ””

ချစ်ထွတ်တင် စီးကရက်မီးညှိနေလို့ စကားပြန်မပြောဖြစ်။ မြတ်ဘုန်းအောင်က ဆက်ပြီး . . .

““အဲဒီ တော့ . . . မင်းလာမယ် မဟုတ်လား””

““ငါစဉ်းစားဦးမယ်။ ငါမလာဖြစ်ရင်လည်း ကားလွှတ်လိုက်မယ်””

မြတ်ဘုန်းအောင်က ““မင်းကလဲ . . . လာခဲ့”” လို့ ပြောနေတုန်း စကားမဆုံးခင် ချစ်ထွတ်တင် ဖုန်းချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဗီဒီယိုခန်းထဲက ထွက်လာတယ်။ အိပ်ခန်းထဲ သွားတယ်။ တီရှပ်ကိုချွတ်ပြီး မွေးပွမျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးကို ယူတယ်။ ရေချိုးခန်းကို လာခဲ့တယ်။ ရေပန်းကို ဖွင့်ချပြီး ဝင်ရပ်လိုက်တယ်။ ဒေဝီစံရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို သွားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ မွေးနေ့ပါတီတွေကို သိပ်မသွားချင်တော့တာက ဘာမှ ထူးခြားမှု မရှိလို့ပဲ။ အားလုံး တူတူတွေချည်း။ အဝတ်အစားပုံစံမျိုးစုံ၊ လက်ဝတ်ရတနာမျိုးစုံ၊ ဆံပင်မျိုးစုံ။ စားကြသောက်ကြ၊ သီချင်းဆိုကြ၊ တချို့ပွဲတွေကျတော့ ကကြခုန်ကြ။ ဒါပဲ။ ကြာတော့ ငြီးငွေ့လာပြီ။

နောက်ပြီး အဲဒီ လိုပွဲတိုင်းမှာ ချစ်ထွတ်တင်က အမြဲတမ်း စတားဖြစ်တတ်တယ်။ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်လာမိတ်ဆက်ကြတယ်။ အဲ . . . တစ်ယောက်နဲ့ အများ ဆိုတော့ အားလုံးကိုမှတ်မိဖို့မလွယ်။ မှတ်မိထားဦး၊ နာမည်နဲ့ လူနဲ့ မတွဲ မိပြန်ဘူး။ ဒီတော့ နောက်တစ်ခါ လမ်းမှာ တွေ့တဲ့အခါ နှုတ်မဆက်မိတာတို့၊ နှုတ်ဆက်ပြန်တော့လည်း နာမည် မမှတ်မိလို့ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်ရတာ တို့နဲ့

အားနာစရာကြီး။ ကောင်မလေးတွေတော့ ချစ်ထွတ်တင်က မမှတ်မိလည်း အတင်းလာ
နှုတ်ဆက်ကြတာပဲ။

“မမှတ်မိဘူးလား။ ဘယ်သူ့မွေးနေ့တုန်းကတောင် ဆုံကြသေးတယ်လေ”

စသည်ဖြင့်။

အဆိုးဆုံးကတော့ မွေးနေ့ပါတီတိုင်းမှာ ချစ်ထွတ်တင်ကို

သီချင်းဆိုခိုင်းကြတာပဲ။ ချစ်ထွတ်တင်က အသံကောင်းတယ်။ တိပ်ခွေစီးရီး

သွင်းမယ်ဆိုရင်တစ်ခွေတည်းနဲ့ ထိပ်ကိုရောက်သွားမှာ ပဲ။ သို့ပေမယ့် အဆိုတော်လုပ်ဖို့

ဝါသနာ မပါဘူး။

တစ်ခါက မွေးနေ့ပွဲတစ်ခုမှာ ဘီယာနဲ့ဂျင် ရောသောက်တာ များ သွားလို့ အူမြူး

ပြီး သီချင်းဝင်ဆိုမိရာက နောက်ပိုင်းမှာ အမြဲပွဲတောင်းခံရတာ ပဲ။ ရေဝအောင် ချိုးလိုက်တယ်။

မွေးပွဲမျက်နှာသုတ်ပဝါကို ပတ်ပြီး ထွက်အလာမှာ ဖေဖေနဲ့ ဆုံတယ်။

“သွားစရာရှိလို့လား သား” လို့ ဖေဖေက မေးတယ်။

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ။ ဘသ်ဒေးပါတီတစ်ခု ဖိတ်ထားလို့ အဲဒါ ကားခဏ

ယူသွားမယ်”

“မာစီဒီးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ယူသွားလေ။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေကားကို မောင်းရင်တော့

ဖေဖေစည်းကမ်းအတိုင်းပဲနော်”

ဖေဖေက ထုံးစံအတိုင်း သတိပေးလို့ ချစ်ထွတ်တင်ကလည်း . . .

“စိတ်ချပါ ဖေဖေရာ” လို့ ထုံးစံအတိုင်း ကတိပြန်ပေးလိုက်တယ်။ အဘိုးကြီးက

သူ့ကားကို ကီလိုမီတာ ခြောက်ဆယ်နှုန်း ထက် ပိုမမောင်းရဘူးလို့ စည်းကမ်းသတ်မှတ်

ထားတယ်လေ။ အဲ . . . သတ်မှတ်ထားတာက သတ်မှတ်ထားတာပဲပေါ့။ ကားမောင်းတဲ့အခါ

အမြန်နှုန်းပြ ခိုင်ခက်ကို ကြည့်ပြီး မောင်းလိုရတာ မှ မဟုတ်ဘဲ။ ရှေ့က မြင်ကွင်းကို ကြည့်မောင်းရမှာ မဟုတ်လား။

အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ပွဲကို လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် ဝတ်သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒါကြောင့် ဆံပင်ကို ဘရိုင်ခရိမ် နည်းနည်းလိမ်းပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြီးလိုက်တယ်။ ရှပ်အင်္ကျီ အဖြူဆွတ်ဆွတ် ဝတ်တယ်။ နံနက်တိုင် အနက်စည်းတယ်။ ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီကို နှင်းရောင်ဆင်တူ ဝတ်တယ်။ ဖိနပ် အနက် စီးတယ်။ ရေမွှေး မဆွတ်တော့ဘူး။ မျက်နှာကလည်း ဝက်ခြံတို၊ မှဲ့ခြောက်တို့ မပေါက်တတ်၊ အဆီမပြန်တတ်လို့ ဘာမှလိမ်းမနေတော့။

နေ့ခင်းထဲက ဖြတ်အထွက်မှာ မေမေ့ကို ဘာမှမပြောရသေးတာ သတိရတယ်။ အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့ အင်တာကွန်းနဲ့ပဲ မေမေ့အခန်းကို လှမ်းဆက်ပြီး နှုတ်ဆက်စကား ပြောလိုက်ရတယ်။

*

မီးခိုးရောင် မာစီဒီး တူးအိတ်တိကားကြီးက အချက်ပြမီးနှစ်ဖက်စလုံး ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည် စုံခတ်ပြီး ခြံထဲဝင်လာတယ်။

ခြံက အကျယ်ကြီးပဲ။ ဒါတောင်မှ ရပ်ထားတဲ့ကားတွေ များ လွန်းလို့ကားရပ်ဖို့နေရာကို အတော်ရှာရသေးတယ်။ အလုပ်သမားတစ်ယောက်က နေရာလိုက်ပြမှ အဆင်ပြေသွားတယ်။

ကားရပ်ပြီးတော့ နေည့်ခံပွဲရှိရာ ပန်းခြံဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။

ပန်းခြံတစ်ခုလုံး မီးရောင်တွေ ထိန်ထိန်ညှီးနေတယ်။ သစ်ပင်တွေမှာ

ရောင်စုံမီးပုံးကလေးတွေ ချိတ်ထားတယ်။

ပလပ်စတစ်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ မိုးပျံမှုဖောင်း အကြီးကြီးတစ်လုံးကို လွှတ်တင်ထားပြီး
““ဒေဝီစံ (၂၁)”” ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာလုံးကို မီးလုံးသေးသေးလေးတွေစီပြီး ရေးထားတယ်။

ချစ်ထွတ်တင်နဲ့ မြတ်ဘုန်းအောင်တို့ နှစ်ယောက် ဝင်သွားတယ် ဆိုရင်ပဲ
ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတယ်။ မြတ်ဘုန်းအောင်က ကင်ဇိုအင်္ကျီ(အစစ်)နဲ့
ချာလီဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားတယ်။ မြတ်ဘုန်းအောင်က ချစ်ထွတ်တင်နဲ့ တွဲ မလာဘဲ
တစ်ယောက်တည်းသာ ဆိုရင် ဒီပွဲရဲ့ မင်းသားလေးတစ်ပါး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

သူလည်း လူချောတစ်ယောက်ပဲ။ ချစ်ထွတ်တင်နဲ့
အရပ်ချင်းကလည်းမတိမ်းမယိမ်း။ ငါးပေဆယ်လက်မလောက်။ အစစအရာရာ
ချစ်ထွတ်တင်ထက်အောက်မကျပါဘူး။ တစ်ခုပဲ ကွာတယ်။ အဟိတ်အဟန့်။ အဲဒီ
တစ်ချက်တည်းနဲ့ ချစ်ထွတ်တင်က သူ့အပေါ် လွှမ်းမိုးသွားတာပဲ။ ဒါဟာ ချစ်ထွတ်တင်ရဲ့
ပါရမီလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။

စားပွဲတစ်ခုအနားမှာ ရပ်ပြီး နှုတ်ဆက်စကားပြောနေတဲ့ ဒေဝီစံက
ချစ်ထွတ်တင်တို့ ဝင်လာတာ လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ ပြောလက်စ စကားကို ပလိပ်ဆို
ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီး ချစ်ထွတ်တင်တို့ဆီ မပြေးရုံတစ်မည် လှမ်းလာတယ်။

““ဟိုင်း ဒေဝီ””

မြတ်ဘုန်းအောင်က အမေရိကန်ဆန်ဆန် နှုတ်ဆက်တယ်။ ချစ်ထွတ်တင်က ပြု
ရုံပဲ ပြုံးပြတယ်။

““ယူတို့ နောက်ကျလိုက်တာနော်။ ဧည့်သည်တွေ စုံသလောက်တောင်ရှိနေပြီ””
လို့ ဒေဝီစံက ပြောတယ်။ မွေးနေ့ပိုင်ရှင် ဒေဝီစံရဲ့ ပင်ကိုယ်ရပ်က မလှဘူး။
ကိုယ်လုံးကလည်းပိန်ပြားပြား။ သို့ ပေမယ် အလှပြင် ပစ္စည်းတွေ၊ အဝတ်အစားတွေနဲ့
ကျားကန်ထားတယ်။

မက်ဂီဂါဝန်ရည်ကြီးကို ဝတ်ထားတယ်။ ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံမြီး

သေးသေးလေးတွေ မွနေအောင် ကျစ်ထားတယ်။ ခေါင်းပေါ်မှာ က ပလက်တီနမ် သရဖူ
ဆောင်းလို့။ ညိုတဲ့အသားကို မိတ်ကပ်တွေ၊ အလှရည်တွေနဲ့ လိမ်းပြီး ဖုံးထားတယ်။
သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ပြုံး ပြုံး ပြက်နေတဲ့ စိန်ထည်တွေရဲ့ တန်ဖိုးကို ပေါင်းလိုက်ရင် နှစ်သိန်းဖိုး
လောက်များ ရှိနေမလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ပျော်ပျော် ရှိရုံလောက်တော့
ဖြစ်သွားတာပေါ့လေ။

““ဒေဝီအတွက် ဘသ်ဒေးပရဲဆင်””

မြတ်ဘုန်းအောင်က မူးရှည်ရှည်လေးတစ်ခုကို လှမ်းပေးလိုက်တယ်။

““သန့်(ခ)ယူ””

ချစ်ထွတ်တင်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ဘာမှမပါဘူး။

ချစ်ထွတ်တင်က ကုတ်အင်္ကျီမှာ ထိုးထားတဲ့ နှင်းဆီပန်းကို ဖြုတ်ပြီး . .

. ““ကျွန်တော်ရဲ့ လက်ဆောင်ပါ”” လို့ ပြောရင်း ကမ်းပေးလိုက်တယ်။

ဒေဝီစံက နှင်းဆီပွင့်ကို ကြည့်ပြီး ““ဟယ်”” ကနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်မတတ် ဖြစ်သွားတယ်။ ချစ်ထွတ်တင်ဆီက
စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း လက်ဆောင် ရရင်တောင် ဒီလောက် ဝမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး။

ကြည့်လေ၊ ရင်ဘတ်မှာ ထိုးလာတဲ့ နှင်းဆီပွင့်ကို ဖြု
တ်ပေးတယ်ဆိုတာတော်ရုံတန်ရုံ ရင်းနှီးမှု မဟုတ်ဘူး။ နည်းတဲ့ အခွင့်အရေးလား။ ပြီးတော့
နှင်းဆီပွင့်က ကုမ္ဘာပေါ်မှာ အရှားပါးဆုံး အနက်ရောင်။

““ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘလက်ရို.စ်ပဲ။ ယူ ဘယ်ကဘယ်လို ရှာလာတာလဲဟင်””

““ဒီညနေဆိုက်တဲ့ လေယာဉ်ပုံနဲ့ ပါလာတာ။ စင်္ကာပူကလေ””

““အိုး . . . သန့်(စ်)အလော့ . . . ””

ဒေဝီစံက နေရာချထားပေးဖို့ ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားတယ်။ စားပွဲတွေကို ဖြတ်သွားတဲ့အခါ ကောင်မလေးတွေ ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်ဘဲ လိုက်ကြည့်ကြရတယ်။ အထူးသဖြင့် ချစ်ထွတ်တင်ကို။ ပြီးတော့ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် မှတ်ချက်ချကြတယ်။

““ဟေ့ . . . ချစ်ထွတ်တင်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ထွင်းဖောက်ပြီးမြင်ယောင်ကြည့်စမ်း””

““အိုး . . . ယူ ဗဲရီးစတူးပစ်””

““ဟာ . . . ဘာလဲ။ သူ့ရဲ့ ဘော်ဒီစထရပ်ချာကို မြင်ယောင်ကြည့်ခိုင်းတာ။ ရော့ဂီဇာတ်ကားထဲက ဆီလ်ဗက်စတာ စတောလုံးလိုမျိုး ဖြစ်မှာ ပဲနော်””

““အေး ဟုတ်တယ်။ မျက်နှာကတော့ စတောလုံးနဲ့ မတူဘူး။ ရစ်ချတ်ဂီယာနဲ့ ဆင်တယ်””

““အံ့မယ် . . . ဂီယာနဲ့တူတယ်ဆိုတော့ ဆက်စီဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့””

ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ကျိတ်ရယ်ကြတယ်။

““ကဲ . . . ဒီစားပွဲမှာ ထိုင်ကြပါ””

ဒေဝီစံ နေရာချပေးတဲ့ စားပွဲက ဝင်းစန္ဒီတို့ဝိုင်း။ မြဲဆည်းဆာ၊ ရီစီ၊ ပြီးတော့ လှိုင်ထိပ်ထားဦး။

ချစ်ထွတ်တင် အံ့ဩသလို ဖြစ်သွားသေးတယ်။ ပြီးမှ ဝင်းစန္ဒီနဲ့အတူတူ ထိုင်ခွင့်ရအောင် မြတ်ဘုန်းအောင်က ခုလို နေရာချထားပေးပါလို့ ဒေဝီစံကို ကြိုတင်မှာ ထားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ တွေးမိတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လှိုင်ထိပ်ထားဦးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိပြီ။

ဧည့်ခံပွဲကို ကြွရောက်လာတဲ့လူတိုင်း၊ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတိုင်းလိုလို ထူးထွေဆန်းပြားစွာ ဝတ်စား လာကြတယ်။ လိပ်ပြာတောင်ပံ ပုံစံ အင်္ကျီ၊ ငါးအကြေးခွံတွေလို အဖတ်ဖတ်တွေဖြစ်အောင် ချပ်ထားတဲ့ အင်္ကျီ၊ ခြေမျက်စိဖုံးတဲ့ ဂါဝန်ရှည်ကြီးတွေ၊

ထဘီအဆင်ဆန်း အသားဆန်းမျိုးစုံ၊ ဆံပင်ပုံစံမျိုးစုံ၊မျက်နှာ အလှပြင် ခြယ်သပုံမျိုးစုံ။

အဲဒီ လို ဖျပ်ဖျပ်လှုပ်နေတဲ့ကြားထဲမှာ လှိုင်ထိပ်ထားဦးက . . .

ဆံပင်ကို တစ်ပတ်လှိုဆံထုံးကလေး ထုံးထားတယ်။ မျက်နှာကို မိတ်ကပ်ပါးပါးလေးပဲ လိမ်းထားတယ်။ နှုတ်ခမ်းနီတောင် ဆိုးမထား။ မျက်တောင်တုလည်း တပ်မထား။ မျက်ခွံကိုလည်း ဆေးရောင်တင်မထား။ လိုင်နာလည်း မဆွဲ။

ပင်ကိုယ် အလှမျက်နှာ။

အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည် ရင်ဖုံးနဲ့၊ ခရမ်းရောင်ကဲတဲ့ ချိတ်ထဘီကို ဝတ်ထားတယ်။ ငွေမှု နံကလေးတွေ ကျိုးတိုး ကျဲတဲ့ ပက်ထားတဲ့ ပဝါအပြာနုကလေးကို ခြုံထားတယ်။ ကတ္တီပါဖိနပ်ပါးပါး စီးထားတယ်။

လက်ဝတ်ရတနာ တစ်ခုမှ ဆင်သ,မထားဘူး။ နားမှာ တောင် မဟူရာနားကပ်ကလေးပဲ ပန်ထားတယ်။ ရိုးရိုကလေး ပြင်ဆင်လာတဲ့အတွက် အဆန်းတွေကြားထဲမှာ ပိုပြီး ထူးခြားသွားတယ်။ နဂိုကတည်းက အားလုံးထက် ကျော်နေတဲ့သူဟာ ခုလိုလုပ်ပြလိုက်တော့ ဘယ်သူမှ လိုက်လို့မမီတော့။

““ကဲ . . . အင်ထရီ လုပ်ပေးရဦးမယ်။ မြင်တော့ မြင်ဖူးနေကြပြီးသားဖြစ်မှာ ပါ။ ဒါက ကိုချစ်ထွတ်တင်၊ အိုင်စီ ဖိုင်နယ်ယား။ သူက လှိုင်ထိပ်ထားဦးလေ၊ ဖစ်ဆစ်ဖိုင်နယ်က။ သူက ဝင်းစန္ဒီ၊ သူက မြဆည်းဆာ၊ သူက ရီစီ။ ကိုမြတ်ဘုန်းနဲ့တော့ သိပြီးကြပြီနော်””

““ဂလက်တူ ဆီးယူ””

ချစ်ထွတ်တင်က ပြောပြီး လက်ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ လှိုင်ထိပ်ထားဦးက ခဏဆိုင်းပြီးမှ ချစ်ထွတ်တင်ရဲ့ လက်ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်တယ်။ ချစ်ထွတ်တင်ရဲ့ လက်က မဆိုစလောက် အေးစက်စက်ဖြစ်နေတာ သိလိုက်တယ်။

လှိုင်ထိပ်ထားဦး ကျေနပ်သွားတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြုံးမပြဖူးသေးတဲ့ အပြုံးမျိုးနဲ့ ချစ်ထွတ်တင်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်တယ်။ အခိုင်အမာစိုက်ထားတဲ့ ကျောက်တိုင်တစ်တိုင်ကို

ပထမဆုံးတစ်ချက် စ,နဲ့လိုက်တဲ့ သဘော။

ဧည့်ခံပွဲရဲ့ အကျွေးအမွှေးပုံစံကလည်း ထူးထူးခြားခြားပဲ။ တခြား ဧည့်ခံပွဲတွေလို တစ်မည်ကောင်း တစ်မျိုးကောင်းကျွေးတာ မဟုတ်။မိန်းမလို့ခေါ်တဲ့ အစားအသောက်စာရင်း ကတ်ပြားလေး ချပေးထားတယ်။ စာရင်းထဲမှာ . . . ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ၊ ပြည်ပလာတာ၊ နန်းကြီး၊ ကြာဇံချက်၊အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ၊ မုန့်ဟင်းခါး။ ကိုယ်ကြိုက်တာမှာ ။

အချို့ပွဲက ပိုပြီး ထူးခြားသေးတယ်။ ရန်ကုန်မြို့ မှာ ရှိတဲ့ နာမည်ကြီး မုန့်တိုက်ကြီးတွေက မုန့်တွေစုံအောင် ချပေးထားတယ်။ အောင်ကြီး ဆွမ်းမကင်း၊ ပုလဲမုန့်တိုက်က သစ်သီးကိတ်၊ ကြက်ဆင်မုန့်တိုက်က ပီဇာ၊ ရွှေပုဇွန်က ဂျယ်လီကိတ်၊ ကြည်အေးမုန့်တိုက်က ချောကလက်ရိုး(လ်)၊ ကရပိက်က ဟမ်ဘာဂါ၊ အင်းလျားလိတ်က ဓားလှီးရေခဲမုန့်။

အအေးကြိုက်တဲ့ လူတွေအတွက် ကိုကာကိုလာ၊ အပူကြိုက်တဲ့လူတွေ အတွက် လစ်(ပ်)တန် လက်ဖက်ရည်။ ယမကာ မှီဝဲချင်တဲ့လူတွေအတွက် စိတ်ကြိုက် သောက်သုံးလို့ရအောင်ပန်းခြံရဲ့ ထောင့်တစ်နေရာမှာ ဘားကောင်တာ ဖွင့်ပေးထားတယ်။

နိုင်ငံခြားဖြစ် စီစကီသုံးလေးမျိုး၊ ကော့ညက်ဘရန်ဒီ၊ ပိုင်၊ ဂျင်၊ ဘီယာဘူးတွေ၊ မာတီနီ စပ်ခိုင်းလို့လည်း ရတယ်။

ချစ်ထွတ်တင်ကတော့ ဒီနေ့ည ဘာအရက်မှ မသောက်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ဝင်းစန္ဒီက ငြီးစိစိကြီး ဖြစ်နေလို့ လမ်းလျှောက်ဦးမယ်လို့ ထွက်သွားတယ်။

ခဏကြာတော့ မြတ်ဘုန်းအောင်က . . .

““မင်း နည်းနည်းနှိပ်ဦးမလား”” လို့ မေးတယ်။

အရက်သောက်ဦးမလားလို့ မေးတာ။ ချစ်ထွတ်တင်က ခေါင်းခါပြတယ်။

““ငါတော့ အစားများ သွားသလား မသိဘူး . . . အီလည်လည်နဲ့။

ကော့ညက်တစ်ခွက်လောက် သွားချလိုက်ဦးမယ်”” ဆိုပြီး ထထွက်သွားတယ်။

သူ တော်တော်နဲ့ ပြန်ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုချိန်ဆို ဝင်းစန္ဒီနဲ့
တွေ့နေကြရော့မယ်။ ပန်းခြံထဲက ခုံတန်းလျားလေးတစ်ခုမှာ ထိုင်နေကြလေမလား။
လေညင်းခံရင်း လမ်းလျှောက်နေကြမလား။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ရှိစီက . . .

“စန္ဒီကလည်း ဘယ်သွားနေပါလိမ့်” လို့ ပြောပြီး လိုက်ရှာမယ်ပုံစံနဲ့
ထွက်သွားပြန်တယ်။ မြဲဆည်းဆာကလည်း ထလိုက်သွားတယ်။ သူတို့လည်း ဝင်းစန္ဒီကို
လိုက်ရှာကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားပိုင်း တစ်ပိုင်းမှာ ဝင်ပြီး စကားသွားပြောနေကြမှာ ပါ။

ရှင်းပါတယ်လေ။ ချစ်ထွတ်တင်နဲ့ လှိုင်ထိပ်ထားဦးကို
နှစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ကြတာပေါ့။

အဲဒီ လိုဖြစ်အောင် လှိုင်ထိပ်ထားဦးက ကြိုတင်စီစဉ် အကွက်ချခဲ့တယ်
ဆိုတာတော့ ချစ်ထွတ်တင် မရိပ်မိသေး။

“လှိုင်ထိပ်ထားဦး ပြန်ဖို့ အစီအစဉ် ဘယ်လိုရှိလဲ။ ကားလာကြိုမှာ လား။”

ချစ်ထွတ်တင်က စကားစတယ်။

လှိုင်ထိပ်ထားဦးက . . .

“ပြန်ချင်တဲ့အချိန် ဖုန်းဆက်ပြီး ကားခေါ်လိုက်မယ်လို့တော့ အိမ်ကို မှာ ခဲ့တာပဲ။
သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ကားနဲ့လည်း ပြန်လိုက်ချင် လိုက်သွားမလားလို့။”

“ကျွန်တော်မှာ ကားပါပါတယ်။ လိုက်ပို့ရမလား။ ကျွန်တော်လည်း
သူငယ်ချင်းဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။”

“ကြည့်လုပ်တာပေါ့လေ”

နေ့ညခံပွဲအတွင်းမှာ သီချင်းသံက ပျံ့လွင့်နေတယ်။ နေ့ညသည်တွေကလည်း
စားပွဲမှာ ချည်း ထိုင်နေကြတာ မဟုတ်တော့။ ဘားကောင်တာနားမှာ ပန်းခြံထဲမှာ စသည်ဖြင့်
ကိုယ်ရင်းနှီးရာ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး စကားပြောကြ၊ ရယ်ကြမောကြနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့

လူငါးဆယ်လောက်သာ ကျန်တော့တာကိုး။

လှိုင်ထိပ်ထားဦးက ဘားကောင်တာဘက် လှမ်းကြည့်ပြီး . . .

“ယူ မသောက်တတ်ဘူးလား။” လို့ မေးတယ်။

ချစ်ထွတ်တင်က . . .

“တစ်ခါတစ်လေ သောက်ပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ သောက်စရာမလိုဘူးလေ။

ကြည့်ရုံနဲ့တင် မူးမေ့သွားနိုင် လောက်တာကိုး။”

လှိုင်ထိပ်ထားဦးက ပြုံးပြီး . . .

“မေ့သွားတယ်ဆိုတော့ သတိမရတော့ဘူးပေါ့နော်”

“သတိမရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သတိလစ်သွားတာကို ပြောတာ”

“သူက စကားပြောကောင်းသားပဲ”

“ထင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်က စကားများများ ပြောလေ့ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သိပ်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့တွေ့မှ ပြောဖြစ်တာ”

လှိုင်ထိပ်ထားဦးက ချစ်ထွတ်တင်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်တယ်။ မျက်လုံးကို နည်းနည်းမှေးလိုက်တယ်။ ချစ်ထွတ်တင် ရင်ထဲမှာ မဆိုစလောက် လှုပ်ရှားသွားတယ်။ လှိုင်ထိပ်ထားဦးဟာ တော်တော်လှတာပဲဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်ရတယ်။ လှိုင်ထိပ်ထားဦးကလည်း ချစ်ထွတ်တင်ဟာ ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာ ရှာမှရှားဆိုတာ အသိအမှတ် ပြုလိုက်ရတယ်။

မျက်လုံးချင်းကတော့ အားပြိုင်နေကြတုန်း။ ရှေ့ဆက်လက်ပြီး စိတ်ဓာတ်ချင်း၊ အသည်းနှလုံးချင်း အားပြိုင်ကြရဦးမယ်ဆိုတာ နှစ်ယောက်စလုံး ကျိတ်ပြီး သိလိုက်ကြတယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ . . .

“ဧည့်ပရိသတ်များ ရှင် . . . အထူးအစီအစဉ် ရှိတဲ့အတွက် မိုးပျံ့ဖောင်း လွှတ်တင်ထားရာနေရာမှာ လာရောက်စုရုံးကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ရှင်”

အသံချဲ့စက်ကနေ သုံးကြိမ်သုံးခါ အော်ခေါ်တယ်။

““ကဲ . . . သွားကြရအောင်။ အထူးအစီအစဉ်ဆိုတာ ဘာလဲ မသိဘူး။””

စုရပ်နေရာကို လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။ တခြားအုပ်စုတွေကလည်း အလျှိုလျှို ရောက်လာကြပြီ။ ဝင်းစန္ဒီက အရင်ရောက်လာတယ်။ မြတ်ဘုန်းအောင်တော့ ဘယ်ပျောက်နေသလဲ မသိ။ ချစ်ထွတ်တင်ရဲ့ ပုခုံးကို လာပုတ်တော့မှ နောက်မှာ ရောက်နေမှန်းသိရတယ်။ မြတ်ဘုန်းအောင်ရဲ့ မျက်နှာက မချိုမချင်။ ပြေလည်လာပုံရတယ်။

““ဘယ်လိုလဲ ဟေ့ကောင်””

ချစ်ထွတ်တင်က တိုးတိုးမေးတယ်။

““ဒီလိုပါပဲကွာ””

““လုပ်မနေနဲ့။ မင်းအင်္ကျီကော်လာပေါ်မှာ နှုတ်ခမ်းနီတွေ””

““ဟင် . . . ဟုတ်လား။ ပြဿ နာပဲ””

မြတ်ဘုန်းအောင် ပြူး တူးပျာတာ ဖြစ်သွားတယ်။ ယောင်ယမ်းပြီး အင်္ကျီကော်လာကို ပွတ်သပ်နေတယ်။ ချစ်ထွတ်တင်က ရယ်တယ်။

““ဟားဟား . . . ဒါလားကွ၊ ဒီလိုပါပဲဆိုတာ . . .””

““ဘလက်ဒီဖူး . . . ငါက အဟုတ်မှတ်လို့””

လှိုင်ထိပ်ထားဦးက သူ့အုပ်စုနဲ့ပြန်ပေါင်းမိပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်နေတယ်။ မြတ်ဘုန်းအောင်က ချစ်ထွတ်တင်ကို လက်ကုတ်ပြီး . . .

““မင်းကော အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ””

““ဟာ . . . ဘယ်လိုရမှာလဲ””

““လုပ်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ မင်းအင်္ကျီကော်လာမှာ . . .””

“ဘာဖြစ်သလဲ။ သူ ဒီနေ့ နှုတ်ခမ်းနီမှ ဆိုးမလာဘဲ . . .”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ . . . မင်းအင်္ကျီကော်လာမှာ ဆံပင်မွေးကြီး ကပ်နေ တယ်လို့ ပြောတာပါ။ ဟားဟား . . . အံ့မယ် ဟေ့ကောင် . . . သူ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးမလာဘူးဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ကြည့်ရင် မြင်နေရတာ ပဲ”

“မင်း သူ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်တယ်ပေါ့”

“ဒါ အဆန်းလားကွာ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ထိုင်စကားပြောနေတာ ငါမြင်သားပဲ။ သူက မင်းကို အင်ထရက်(စ်) ဖြစ်ပုံ ရပါတယ်”

“ငါကတော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ဒီမှာ ချစ်ထွတ်တင် . . . မဖြစ်ချင်လို့ မရဘူး။ သူက စင်ဒရဲလားပဲ။ ရွှေဖိနပ်က မင်းဆီမှာ ရှိတယ်။ သူနဲ့ပဲ တော်တယ်။ တခြားလူနဲ့ မတော်ဘူး”

“အဲဒါ ထားစမ်းပါဦး။ အခု အထူးအစီအစဉ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ငါလည်းမသိဘူး။ ဪ . . . မဲနိုက်ရမှာ ထင်တယ်။ ဟိုမှာ ငွေဖလားကြီး ယူလာပြီ”

ကံစမ်းမဲနိုက်ကြတာက အပျော်သဘောမျိုးပဲ။ ပစ္စည်းတွေက သေးသေးဖွဲဖွဲလေးတွေလည်း ပါတယ်။ တန်ဖိုးကြီးတာတွေလည်း ပါတယ်။ ထူးခြားတာက ပစ္စည်းတွေကို ယောက်ျားလေးအတွက် မိန်းကလေးအတွက်ရယ်လို့ ခွဲမထားဘူး။

ကျရာပဲ။

ရိုစီ မဲနိုက်တယ်။ ကံကောင်းတယ်။ ရင်ထိုးလေးတစ်ခု ပေါက်တယ်။ မြဲဆည်းဆာ အလှည့်ကျတော့ နံပါတ်ဆယ်ကိုးတဲ့။ ပလပ်စတစ်အိတ်နဲ့ တိတိကျကျ

ထည့်ထားတဲ့ အင်္ကျီအကောင်းစား တစ်ထည်။

““အင်္ကျီကို ဝတ်ပြပါ”” လို့ တစ်ယောက်က ပြောတယ်။

မြဆည်းဆာက အင်္ကျီကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဖြန့်လိုက်တယ်။ ရယ်သံတွေဝေါ်ကနဲ။
ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီ၊ မြဆည်းဆာက သိပ်ရှက်မနေပါဘူး။ အားလုံးနဲ့ရောပြီး လိုက်ရယ်တယ်။

နောက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကတော့ လက်အိတ်အဖြူ
တစ်ဖက်တည်းမဲပေါက်တယ်။

““မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်ကွ”” လို့ ဝိုင်းအော်ပြီး အားပေးကြတယ်။
မြတ်ဘုန်းအောင်က ဘရာစီယာ ပေါက်တယ်။ ဝင်းစန္ဒီက ယောက်ျားလေးတွေ လက်မှာ
ပတ်တဲ့ သားရေလက်ပတ်တစ်ခု ပေါက်တယ်။

မြတ်ဘုန်းအောင်က . . .

““လဲမလားလို့”” ဝင်းစန္ဒီကို မေးတယ်။

ဝင်းစန္ဒီက ရှက်ပြုံးပြုံးတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြေလည်သွားကြတာ သေချာပြီ။

လှိုင်ထိပ်ထားဦး အလှည့်။

အမြဲတမ်း ကံကောင်းသူတို့ထုံးစံအတိုင်း နံပါတ်တစ်မဲကို ပေါက်တယ်။

နိုင်ငံခြားဖြစ် ရွှေရောင် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်။

ရွှေဖိနပ်ကို မြင်တော့ . . .

““စင်ဒရဲလား”” လို့ အော်ပြီး လက်ခုပ်ဝိုင်းတီးကြတယ်။မြတ်ဘုန်းအောင်က
ချစ်ထွတ်တင်ကို ကြည့်ပြီး မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြတယ်။

““ကဲ . . . ချစ်ထွတ်တင်။ ယူအလှည့်ပဲ””

ဒေဝီစံက ပြောတယ်။

ချစ်ထွတ်တင် . . .

“ကျွန်တော့်အစား ဒေဝီစံပဲ နှိုက်ပေးပါတော့။”

ဒေဝီစံ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားတယ်။ ဖလားထဲက မဲလိပ်ကို

နှိုက်ပြီးချစ်ထွတ်တင်ကို ပေးတယ်။

ဖြေကြည့်လိုက်တော့ . . .

“နံပါတ်ခုနစ်”

“လင်ကီးဆဲဗင်း”

စပိန်နိုင်ငံကလုပ်တဲ့ ဂစ်တာကြီးတစ်လက်။

“အို . . . ယူ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ ချစ်ထွတ်တင်ရယ်” လို့

ဒေဝီစံကဝမ်းသာအားရပြောတယ်။

ချစ်ထွတ်တင်ရဲ့ စိတ်ထဲကတော့ ကျိတ်ပြီး ရယ်ချင်နေတယ်။ နံပါတ်ခုနစ်

မဲလိပ်က ငွေဖလားထဲမှာ အစကတည်းက ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဒေဝီစံရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိနေတာ။

သူက မဲလိပ်နှိုက်သလိုလိုနဲ့ သူ့လက်ထဲမှာ ဝှက်ထားတဲ့ မဲလိပ်ကိုပေးလိုက်တာပဲ။ အဲဒါမျိုး

လုပ်ချင်လုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကြုံသိလိုလည်း ဒေဝီစံကိုပဲ မဲနှိုက်ပေးပါလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့။

ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာလည်းသိပြီးသား။

“ချစ်ထွတ်တင်က အဲဒီ ဂစ်တာကို တီးပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပြပါလိမ့်မယ်။

သဘောတူရင် လက်ခုပ်တီးပါ”

လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံသွားတယ်။

ချစ်ထွတ်တင်က ပြုံးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခပ်အေးအေးပဲ ပြောတယ်။

“ကျွန်တော်က အတီးချည်းသက်သက်၊ ဒါမှမဟုတ် အဆိုချည်းသက်သက်ပဲ

ရတာ ။ ဒီလုပ်လေ၊ တစ်ယောက်ယောက်က သီချင်းဆိုပါလား။ ကျွန်တော်
ဂစ်တာတီးပေးမယ်””

““ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်”” ဆိုတဲ့အသံတွေ ထွက်လာပြန်တယ်။
ရှင်းပါတယ်လေ။ သီချင်းဆိုဖို့ ဘယ်သူ့ကို ရွေးမယ်ဆိုတာ။

မြတ်ဘုန်းအောင်က . . .

““လှိုင်ထိပ်ထားဦးက သီချင်းဆိုပါ”” လို့ ပြောတယ်။လက်ခုပ်တီးကြပြန်တယ်။

““ဟုတ်တယ်။ ထိပ်ထားဦး . . . ဒေဝီအတွက် သီချင်းဆိုပေးပါ””

ဒေဝီစံက တိုက်တွန်းလိုက်တယ်။ လှိုင်ထိပ်ထားဦးက မငြင်းပါဘူး။ ရှက်လည်း
ရှက်မနေဘူး။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ရှက်ပြီး အကြောက်အကန် ငြင်းနေရင် သိက္ခာကျသွားမှာ ပေါ့။
ဒါကြောင့် ချစ်ထွတ်တင်နားကို ခပ်အေးအေးပဲ လျှောက်သွားတယ်။

ချစ်ထွတ်တင်က ဂစ်တာကြိုးညှိရင်း . . .

““ဘာဆိုမလဲ”” လို့ မေးတယ်။

လှိုင်ထိပ်ထားဦးက ဖြေတယ်။

““လိုက် အဗားဂျင်း””

မက်ဒေါနားရဲ့ နာမည်အကြီးဆုံးသီချင်း။ ““မအိုသေးတဲ့သူ အပျိုလေးနဲ့တူ””လို့
အမိပွိုယ်ရတဲ့ သီချင်း။ အဆိုနဲ့ အတီးဟာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြိုတင်ပြီး
သီချင်းတိုက်ထားသလား အောက်မေ့ရတယ်။ သိပ်လိုက်ဖက်။ သိပ်အတွဲ ညီတယ်။

ပရိသတ်အားလုံး ငြိမ်ကျသွားပြီး ရင်သပ်ရှုမောစွာ နားထောင်ရင်း
ငေးကြည့်နေကြတယ်။တစ်ယောက်က အနောက်တိုင်းဝတ်စုံအပြည့်။ တစ်ယောက်က
မြန်မာအမျိုးသမီးဝတ်စုံနဲ့။ သို့ ပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံး ကြည့်ကောင်းနေတာ အမှန်။

ချစ်ထွတ်တင်က နေဆိုရင် လှိုင်ထိပ်ထားဦးက လ။

ချစ်ထွတ်တင်က ရွှေဆိုရင် လှိုင်ထိပ်ထားဦးက မြ။

အဲဒီ အခိုက်အတန့်မှာ ပဲ ရွှေပွဲလာ ဧည့်ပရိသတ်ထဲက မိန်းကလေးတွေ
အားလုံးဟာ လှိုင်ထိပ်ထားဦးကို ကျိတ်ပြီး မနာလိုဖြစ်နေကြမှာ သေချာတယ်။
ယောက်ျားလေးတွေ အားလုံးဟာလည်း ချစ်ထွတ်တင်ကို အားကျနေကြမှာ ပဲ။

ကာယကံရှင်နှစ်ဦးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ တော့...

+++++

